

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ

ਆਉਣਾ

ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ?

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ

ਆਉਣਾ

ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ?

ਡੈਨੀ ਕਨੇਡੀ

ਟੂ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰੈਸ

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਆਉਣਾ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ: ਬਾਈਬਲ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2018 ਡੈਨੀ ਕਨੇਡੀ

ਮੁੱਖ-ਪੰਨੇ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਇਨ: ਗੀਨੇ ਮੇਰੇ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਨਿਊ ਲਿਵਿੰਗ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਲਿਵਿੰਗ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1996, 2004, 2007, 2013, 2015 ਟਿੰਡਲ ਹਾਊਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ। ਟਿੰਡਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਕੈਰਲ ਸਟ੍ਰੀਮ, ਇਲਿਨੋਇਸ 60188 ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਵਰਜ਼ਨ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਵਰਜ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1973, 1978, 1984, 2011 ਬਿਬਲਿਕਾ, ਇੰਕ.™। ਜ਼ੌਡਰਵਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। “ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਵਰਜ਼ਨ” ਅਤੇ “ਐਨ.ਆਈ.ਵੀ.” ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬਿਬਲਿਕਾ, ਇੰਕ.™ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਵਰਜ਼ਨ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਵਰਜ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਰਵਜਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

ਐਮਪਲੀਫਾਇਡ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1954, 1958, 1962, 1964, 1965, 1987 ਦ ਲੋਕਮੈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ। ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਨਿਊ ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 ਦ ਲੋਕਮੈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ। ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਜੇ. ਬੀ. ਫ਼ਿਲਿਪਸ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਇਨ ਮਾਡਰਨ ਇੰਗਲਿਸ਼—ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਸਕਰਣ, ਜੇ. ਬੀ. ਫ਼ਿਲਿਪਸ ਦੁਆਰਾ, ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1958, 1960, 1972 ਜੇ. ਬੀ. ਫ਼ਿਲਿਪਸ। ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ, ਇੰਕ. ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗ, ਸਕ੍ਰਿਬਨਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਬਾਈਬਲ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1971। ਟਿੰਡਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਕੈਰਲ ਸਟ੍ਰੀਮ, ਇਲਿਨੋਇਸ 60188 ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਨਿਊ ਸੈਂਚੁਰੀ ਵਰਜ਼ਨ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੈਂਚੁਰੀ ਵਰਜ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1987, 1988, 1991 ਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ, ਡੈਲਸ, ਟੈਕਸਸ 75039। ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਕਨਟੈਂਪਰੇਰੀ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵਰਜ਼ਨ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਨਟੈਂਪਰੇਰੀ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵਰਜ਼ਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1991, 1992, 1995 ਅਮਰੀਕਨ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀ। ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ (ਦ ਵਰਡ) ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਦ ਵਰਡ: 26 ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1988, 1991, 1993 ਮੈਥਿਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਮੋਸ ਪੋਇੰਟ, ਮਿਸਿਸਿਪੀ 39562।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰਥਾਂ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦ ਮੈਸੇਜ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002 ਯੂਜੀਨ ਐਚ. ਪੀਟਰਸਨ। ਨੈਵਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਟਿੰਡਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ. ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ: ਟੂ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰੈਸ

ਆਈ.ਐੱਸ.ਬੀ.ਐੱਨ.-13: 978-0-9846967-5-8

ਸਮਰਪਣ

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਰਿਚੇਸ ਇਨ ਕਰਾਇਸਟ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ, ਮਿੱਤਰਤਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਭੁੱਖ ਨਿਰੰਤਰ ਵਧਦੀ ਰਹੇ।

ਵਿਸ਼ਾ-ਸੂਚੀ

ਭੂਮਿਕਾ: ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਕਿਉਂ?	7
ਜਾਣ-ਪਛਾਣ	10

ਭਾਗ ਇੱਕ: ਵਰਤਮਾਨ ਸਵਰਗ।

ਅਧਿਆਇ 1 — ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ	13
ਅਧਿਆਇ 2 — ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ	19
ਅਧਿਆਇ 3 — ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?	25
ਅਧਿਆਇ 4 — ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ	31
ਅਧਿਆਇ 5 — ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ?	43
ਅਧਿਆਇ 6 — ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ	55

ਭਾਗ ਦੋ: ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ।

ਅਧਿਆਇ 7 — ਧਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ	64
ਅਧਿਆਇ 8 — ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਾਂਗੇ	73
ਅਧਿਆਇ 9 — ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ	81
ਅਧਿਆਇ 10 — ਨਬੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ	92
ਅਧਿਆਇ 11 — ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੌਮਾਂ, ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ	100
ਅਧਿਆਇ 12 — ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ	110
ਅਧਿਆਇ 13 — ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ	121
ਅਧਿਆਇ 14 — ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰ	134
ਅਧਿਆਇ 15 — ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ	147
ਅਧਿਆਇ 16 — ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਆਉਣਾ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ	151

ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼	163
----------------	-----

ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਰਗ	165
ਹਵਾਲਾ-ਟਿੱਪਣੀਆਂ	167
ਹਵਾਲਾ-ਸੂਚੀ	174

ਭੂਮਿਕਾ: ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਕਿਉਂ?

ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਹੈ—ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਸੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ: ਕਬਰ ਦੇ ਪਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੋਜ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਲੱਭਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੈਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਆਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜਿੰਨੀਆਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਮਨਮੋਹਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ—ਮਾਨੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਦਲਾਂ ਅਤੇ ਬੀਣਾਂ ਦਾ ਥਾਂ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਵਰਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਸਹਾਇਕ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ। ਕੁਝ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ, ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਰਥਕ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਦਕਿ ਕੁਝ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀਆਂ ਮੂਲ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜਦਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਜਾਣਾਂ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਵੱਧ ਮੈਂ ਖੋਜਦੀ ਗਈ, ਉੱਨਾ ਹੀ ਵੱਧ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਜੋ ਭਰਪੂਰ ਅਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਾਂ।

ਹੁਣ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੰਖੇਪ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖਣ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਤਈ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਸੰਭਵ ਯਤਨ ਕਰੋ ਕਿ ਅੱਜ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਓ। ਵੱਡੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖੋ! ਆਪਣੇ ਲਈ ਟੀਚੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੋ!

ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰੋ! ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਦੀਪਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ, ਜੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੌ ਸਾਲ ਤੱਕ ਵੀ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੀਏ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਗੂਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨਾਲ ਜੀਣਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਕਿ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਆਸ-ਭਰੀ ਉਡੀਕ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।

ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਾਡੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਅੱਗੇ ਦੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਚਰਚਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ। ਧੀਰਜ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵੇਰਵਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਅਧਿਆਇ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਅਧਿਆਇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ।

ਤੀਜੀ ਗੱਲ, ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਅਧਿਐਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਜਿੰਨੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸੰਖੇਪ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਅਜੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਆਸ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਜ਼ਰੂਰ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ।

ਚੌਥੀ ਗੱਲ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੇਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ

ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਵਰਜ਼ਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਸੇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਵਰਜ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸਾਲ 1611 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬਦਲਾਅ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸਤਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅੱਜ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਬਦਲ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਵਰਜ਼ਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਰਛੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਵੱਖਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਖਾਸ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਣਗੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ

ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀਏ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਖ਼ਿਰ ਕੌਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਦਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਬੀਣਾ ਵਜਾਉਣਾ ਚਾਹੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭਵਨ ਅਤੇ ਸੈਨੇ ਦੀ ਸੜਕ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਲਈ ਕੇਵਲ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਭਗਤੀ-ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ, ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ ਆਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪਹਾੜੀ ਝਰਨੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਾਂਗੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਰਜੋਦਯ ਨਹੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਦਾ ਸਪਰਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਮਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਵਰਗ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾਂਗੇ ਕਿ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ? ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਆਸ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਖੋਹ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਰੋਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ!

ਬਾਈਬਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ, ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਅਜੇ ਆਉਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਸੀ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜੀਉਣਾ ਮਸੀਹ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਲਾਭ ਹੈ... ਮੇਰੀ ਤਾਘ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੂਚ ਕਰ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਤਮ ਹੈ।” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 21 ਤੋਂ 23)। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਦਿਨ ਅਜੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਪੂਰਵ-ਜੀਵਨ ਹੈ।

ਅਕਸਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਹਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਫੈਲੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਡੂੰਘੀ ਸੱਚਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਦਿਲਾਸਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਹਤਰ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ, ਨਾ ਕਿ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ (ਵੈਬਸਟਰਜ਼ ਨਿਊ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, 1969)। ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਆਪ ਉੱਥੇ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੀ ਲਾਭ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸਲੀ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਸਕੀਏ ਕਿ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲਾਭ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਆਉਣਾ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਭਾਗ ਇੱਕ

ਵਰਤਮਾਨ ਸਵਰਗ।

ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਜੂਝਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਸਵਰਗ ਕੋਈ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵੱਸਦੇ ਹੋਣ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਛੂਹ ਜਾਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਅਵਾਸਤਵਿਕ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨ-ਕਾਲ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪੰਜਾਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਕੇਵਲ ਉੱਨੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ, ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ, ਛੂਹਦੇ, ਸੁੰਘਦੇ ਜਾਂ ਸਵਾਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਆਂਟਮ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਹਾਲੀਆ ਖੋਜਾਂ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਆਯਾਮਾਂ—ਲੰਬਾਈ, ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਉਚਾਈ—ਤੋਂ ਪਰੇ ਵੀ ਦਸ ਅਜਿਹੇ ਆਯਾਮ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਮਿਸਲਰ ਅਤੇ ਈਸਟਮੈਨ, 1997, ਪੰਨਾ 85–86)।

ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸੰਸਾਰ।

ਵਿਗਿਆਨ ਹੁਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਹੈ—ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਯਾਮ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 18; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 16)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦਾ ਪਰਦਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲੀ। ਆਉ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ।

ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਰਗਦੂਤ।

ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਅੱਜ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅਠਾਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸੈਨਿਕ ਮੁਹਿੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੀਰੀਆ ਦੀਆਂ ਗੁਪਤ ਯੁੱਧ-ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਮਹਾਨ ਇਬਰਾਨੀ ਨਬੀ ਅਲੀਸ਼ਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਰਣਨੀਤਿਕ ਬੜ੍ਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਨ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਬੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਸੈਨਿਕ ਭੇਜੇ (2 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 23)।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦਾ ਸੇਵਕ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਉੱਠਿਆ। ਪਰ ਅਲੀਸ਼ਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਤਦ ਨਬੀ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰਾਖਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇ।

“ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਸੇਵਕ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕਾ ਅੱਗ ਦੇ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਰਥਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।” (2 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 17)।

ਅਲੀਸ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਅਸਲੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਰਥ ਵੇਖੇ। ਉਹ ਰਥ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਅੱਗ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਜੋਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਸਵਰਗਦੂਤ।

ਦੂਜੀ ਘਟਨਾ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਰਾਤ ਵਾਪਰੀ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਚਰਵਾਹੇ ਬੈਤਲਹਮ ਨਗਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਸਵਰਗੀ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਣਗਿਣਤ ਸਵਰਗਦੂਤ ਆ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਹ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।

“ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦਾਊਦ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਜਨਮਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਸੀਹ

ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ।’... ਤਦ ਉਸ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੂਹ ਆ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦਿਆਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ।’... ਤਦ ਉਹ ਸਵਰਗਦੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਏ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 15)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਦਿੱਖ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਸਨ। ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਏ ਇਹ ਮਹਿਮਾਨ—ਸਵਰਗਦੂਤ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਰਥ—ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਚਾਨਕ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਅਲੀਸ਼ਾ, ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕ ਅਤੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਕਿਸੇ ਹਲਕੇ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸੇ ਅਦਿੱਖ ਰਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਸਨ (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 13; ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 38)। ਉਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਆਯਾਮ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖੋ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਹਨ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਥਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਥਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਹੋ।” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 3)।

ਯਿਸੂ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਥਾਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰੇ ਫਿਰ ਇੱਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨਗੇ।

ਵੈਬਸਟਰ ਨਿਊ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ (1969) ਵਿੱਚ “ਥਾਂ” ਦਾ ਅਰਥ “ਅੰਤਰਿਕਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਥਾਨ” ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ ਮਿਲੇਗੀ—ਸੰਗਮਰਮਰ, ਗ੍ਰੈਨਾਈਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉੱਤਮ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਮਹਿਲ, ਜੋ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ ਆਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਹਿਲ ਮਿਲੇਗਾ।

“ਹਵੇਲੀ” ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ” ਜਾਂ “ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣਾ”। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਥਾਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੇਲੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

“ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਹਨ।” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 2)।

“ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਥਾਂ [ਘਰ] ਹਨ।” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 2)।

ਸਵਰਗ ਦੀ ਅਸਲੀ ਹੋਂਦ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਵਰਗ ਸਾਡੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਅਦਿੱਖ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲੀ ਹੋਂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਸ ਅਸਲੀਅਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਇੰਨਾ ਅਸਲੀ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਰਜੀਵ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠੇ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਛੂਹਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਖਾਂਦਿਆਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਸਾਡਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਉਸੇ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ।

“ਜਦੋਂ ਉਹ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ] ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰੀ ਰਹੇ ਸਨ [ਕਿ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ], ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਆਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ।’ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਏ ਅਤੇ ਡਰ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਘਬਰਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਕਿਉਂ ਉੱਠ ਰਹੇ ਹਨ? ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਦੇਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ।’ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਦਿਖਾਏ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 36 ਤੋਂ 40)।

“ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ?’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨੀ ਹੋਈ ਮੱਛੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਾਧਾ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 41 ਤੋਂ 43)।

“[ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਬਾਅਦ] ਜਦੋਂ ਉਹ [ਯਿਸੂ] ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਤਾਨੀਆ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੱਕ ਲੈ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਠਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦਿਆਂ-ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਏ ਗਏ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 50 ਤੋਂ 51)।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੱਥਰ ਮਾਰ-ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਹੀਦ ਬਣਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਤਲ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਹਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।

“ਪਰ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੇ ਵੇਖਿਆ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।’” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 55 ਤੋਂ 56)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨਾ ਤਾਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਤੈਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਆਯਾਮ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲੀ ਹੋਂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਾਨਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹੀ ਉਹ ਲੋਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਸਮੇਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਸਿੱਧੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਏ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੁਣ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

• ਹਨੇਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ। “ਫਿਰ ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਠਾ ਲੈ ਗਿਆ।” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 24) “ਹਨੇਕ ਬਿਨਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ।” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 5)।

• ਇਬਰਾਨੀ ਨਬੀ ਏਲੀਯਾਹ ਵੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਏ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨਬੀ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਅਲੀਸ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ। “ਜਦੋਂ ਉਹ [ਏਲੀਯਾਹ ਅਤੇ ਅਲੀਸ਼ਾ] ਤੁਰਦੇ-ਤੁਰਦੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਦਾ ਇੱਕ ਰਥ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਘੋੜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਬਵੰਡਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਏ ਗਏ। ਅਲੀਸ਼ਾ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।” (2 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 11 ਅਤੇ 12)।

ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਜਦੋਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਦ ਉਹ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਠੋਸ ਹੋਂਦ, ਅਸਲੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਪੰਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ, ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ— ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਦੇਵੇਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸਵਰਗੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ। ਆਓ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੱਸਿਆ।

ਪੌਲੁਸ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ।

ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਨਗਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਪੱਤਰੀ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਇੰਨਾ ਅਸਲੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।

“ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ—ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ—ਤੀਜੇ ਸਵਰਗ ਤੱਕ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ... ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 4)।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤੀਜੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਤਿੰਨ ਸਵਰਗਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਸਵਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜਾ

ਸਵਰਗ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੀ ਅੰਤਰਿਕਸ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੀਜਾ ਸਵਰਗ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਵੀ ਕਿਹਾ।

ਭਾਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਟਿੱਪਣੀ 1 ਦੇਖੋ)। ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਉਹੀ ਪੌਲੁਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਮਰ ਜਾਣਾ ਲਾਭ ਹੈ,” ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਇਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਾਰੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰਤਾਈ, ਜਗਤ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 20)।

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਕੀਕਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਦਿੱਖ ਆਯਾਮ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਅਤੇ ਬੈਤਲਹਮ ਦੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪਛਾਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ—ਜਿਵੇਂ ਰਥ, ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਉਸਤਤ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਚਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ—ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੰਦਰ—ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਣੇ ਉਸ ਮੰਦਰ ਨੂੰ “ਭਗਤੀ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਸਥਾਨ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਅਸਲੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਨਕਲ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ,” ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਸੀ... ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਸੀ।” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 5; ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 23)।

ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 15; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 19; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 5) (ਟਿੱਪਣੀ 2 ਦੇਖੋ)।

ਯੂਹੰਨਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ।

ਯੂਹੰਨਾ ਜਿਸੂ ਦੇ ਮੂਲ ਬਾਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਜਿਸੂ ਦੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਸਾਲ ਬਾਅਦ (ਲਗਭਗ 95 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ), ਪ੍ਰਭੂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਤਮੁਸ ਨਾਮ ਦੇ ਟਾਪੂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਤੁਰਕੀ ਦੇ ਤਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 19)।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੀ-ਕੀ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਵਰਣਨ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਲੋਕ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਦ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਰੀ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ... ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸੀ... ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੌਵੀ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੌਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮੁਕਟ ਸਨ... ਤਦ ਉਹ ਚੌਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਉਸ ਅੰਨਤ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕਟ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਯੋਗ ਹੋ।’” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 4; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 10)।

“ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਵੇਖੀ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮੋਹਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 1)।

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ [ਬਜ਼ੁਰਗ] ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੀਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਗੰਧਿਤ ਧੂਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਫੜੀ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ... ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਵਰਗ, ਧਰਤੀ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਵੀ ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 8 ਅਤੇ 9; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 13)।

“ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭੀੜ ਵੇਖੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਕੋਮ, ਹਰ ਗੋਤ, ਹਰ ਲੋਕ-ਸਮੂਹ ਅਤੇ ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ। ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਖਜੂਰ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਸਨ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 9)।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਬੈਠਣ ਲਈ ਸਿੰਘਾਸਣ, ਬਸਤਰ, ਮੁਕਟ, ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ (ਪੱਤਰ), ਬੀਣਾਂ, ਕਟੋਰੇ, ਧੂਪ ਅਤੇ ਖਜੂਰ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਗੀਤ ਅਤੇ ਗਾਇਨ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਸਮੇਤ ਬਹੁਤ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਉੱਥੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪ੍ਰਾਣੀ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ” ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਜਾਨਵਰਾਂ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 11; 2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 12; ਯਹੂਦਾ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 10)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ, ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ ਹੀ, ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਹੋਂਦ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਕੋਲ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਪੇਟ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਵੀ ਚੱਖਿਆ।

“ਤਦ ਮੈਂ ਉਸ [ਸਵਰਗਦੂਤ] ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਮੰਗੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਅਤੇ ਖਾ ਜਾ। ਇਹ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੇਗੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌੜਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ।’ ਤਦ ਮੈਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਗਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਕੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 9 ਅਤੇ 10)।

ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 9 ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਗਰ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਹੋਂਦ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਮਹਾਨਗਰ ਵਿੱਚ ਮਾਪ, ਅਨੁਪਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਮ ਹਨ। ਉਸ ਨਗਰ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ—ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ, ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣ—ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਉਚਾਈ ਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਅਨੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਨੀਂਹ ਵਾਲੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ, ਫਾਟਕ, ਸੜਕਾਂ, ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਰੁੱਖ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਮੋਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਨੀਲਮ, ਪੰਨਾ, ਗੋਮੇਦ ਅਤੇ ਪੁਖਰਾਜ—ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇੱਕ ਬਾਗ਼, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਗਰ।

ਪੋਲੁਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ, ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਸਾਹਿਤਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਨਾਮ ਸੀ। “ਸਵਰਗ ਲੋਕ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਪਾਰਾਦੇਇਸੋਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਬਾਗ਼” ਜਾਂ “ਵਾਟਿਕਾ”। ਉਸ ਸਮੇਂ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਦ ਪਾਰਾਦੇਇਸੋਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 8; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 28 ਆਇਤ 13)। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਲੋਕ ਇਹ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸਵਰਗੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਨ ਦਾ ਬਾਗ਼, ਜੋ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਪੰਨੇ ਉਸ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸੁੰਦਰ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਲੋੜ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰੁੱਖ, ਬਨਸਪਤੀ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜਾਨਵਰ, ਨਦੀਆਂ, ਕੀਮਤੀ ਖਣਿਜ ਅਤੇ ਸੋਨਾ ਵੀ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾਹ, ਅਰਥਪੂਰਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਨੇੜੀ ਸੰਗਤੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2)। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਪਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੇਲੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਗਰ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਤਾਘ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗੀ ਦੇਸ਼ ਦੀ।” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 16) ਅਤੇ “ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਗਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 14)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਚਿੰਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਜੇ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਗ਼, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਗਰ ਵਰਗਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪੋਲੁਸ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਪੁਕਾਰਦਾ?

ਬਾਈਬਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਦਰਸ਼ੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕੋਈ ਧੁੰਦਲਾ, ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਲਪਨਾ-ਲੋਕ ਵਰਗਾ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਠੋਸ ਹੋਂਦ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸਲੀ ਲੋਕ ਵੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਲਿਖਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸਵਰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਮਝ ਲਈਏ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਿਤਾਏ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਚਨਾ।

ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਭੌਤਿਕ ਭਾਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਭੌਤਿਕ ਅਰਥਾਤ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਭਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 16)। ਬਾਹਰੀ ਭਾਗ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਗ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣਿਆ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 12)। ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਭਾਗ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਇੱਕ ਧਨਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਸੀ, ਜੋ ਬੈਂਗਣੀ ਅਤੇ ਮਲਮਲ ਦੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਵੱਡੀ ਸ਼ਾਨੇ-ਸ਼ੌਕਤ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਫਾਟਕ ਉੱਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਖਾਰੀ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਘਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਂਦਾ

ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁੱਤੇ ਵੀ ਆ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਘਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੱਟਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਭਿਖਾਰੀ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਉਸ ਨੂੰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। [ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਗੋਦ ਧਰਮੀਆਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਸੀ।] ਉਹ ਧਨਵਾਨ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਧੋਲੋਕ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉੱਪਰ ਨਿਗਾਹ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਦੂਰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਹੇ ਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਓ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲ ਦਾ ਸਿਰਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਕੇ ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਠੰਢੀ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤੜਪ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।'

ਪਰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਪੁੱਤਰ, ਯਾਦ ਕਰ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਪਾ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨੇ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਭੇਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਹੈਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਖਾਈ ਸਥਿਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਇੱਥੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁਣ, ਉਹ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ, ਅਤੇ ਨਾ ਉੱਥੋਂ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਸਕੇ।'

ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹੇ ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪੰਜ ਭਰਾ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ।'

ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਨ।'

ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਨਹੀਂ, ਹੇ ਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ! ਜੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਨ ਫੇਰ ਲੈਣਗੇ।'

ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਜੇ ਉਹ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ, ਤਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਜੀ ਉੱਠੇ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।' (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 31)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਉਹ ਧਨਵਾਨ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਛਾਣਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਰੂਕ ਅਤੇ ਸਚੇਤ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਕੋਲ ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਿਤਾਏ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਧਨਵਾਨ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ (ਟਿੱਪਣੀ 3 ਵੇਖੋ)। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾ ਤਾਂ ਨੀਂਦ ਦੀ ਕੋਈ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹੀ ਜੀਵਨ, ਉਹੀ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਉਹੀ ਯਾਦਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੇਵਲ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਕੇਵਲ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, “ਪ੍ਰਾਣ” ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ “ਪ੍ਰਾਣ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਮਨ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 42 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 6; ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 116 ਆਇਤ 7)। ਲਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਬਾਰੇ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ—ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਣ—ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ।

ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵੇਖੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਚੇਲਿਆਂ—ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ—ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਲੈ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਅਚਾਨਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਬੀ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ।

“ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਕੀਲੇ ਹੋ ਕੇ ਦਮਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 28 ਤੋਂ 31)।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਏਲੀਯਾਹ ਨੇ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੂਸਾ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕੋਈ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ ਜਾਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਛਾਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ, ਦੇਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਲੋਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਜੇਤ ਝਲਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਗੱਲਬਾਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵੀ ਸੀ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕੀ ਵੇਖਿਆ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਲਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਚੌਥੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੰਘਾਸਨਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਨਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠਦੇ, ਝੁਕ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ, ਮੂੰਹ, ਆਵਾਜ਼, ਪੈਰ, ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥ ਸਨ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 10)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵੇਖੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਆਏ ਸਨ।

“ਜਦੋਂ ਲੇਲੇ ਨੇ ਪੰਜਵੀਂ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਤਦ ਮੈਂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ‘ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਹੂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਦੇਰ ਕਰੋਗੇ?’ ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬਸਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਨ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸੇਵਕਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 11)।

ਇੱਥੇ ਰਸੂਲ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ “ਪ੍ਰਾਣ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਧੁੰਦਲੀ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਆਪ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਰਣਨ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ “ਪ੍ਰਾਣ” ਲਈ ਪਸ਼ੁਖੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਸ਼ੁਖੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ “ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 45)।

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਯੂਹੰਨਾ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਟਿੱਪਣੀ 4 ਵੇਖੋ)।

ਮੌਤ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਥਾਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ “ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਸਥਾਨ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ।” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 23) ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸਥਾਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ।” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 6)।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਥਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਸਾਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਰਹੋਗੇ ਜੋ ਅੱਜ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਛਾਣ ਕੇਵਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੂਪ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਓ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਾ ਰੱਖ ਸਕੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋਵੋਗੇ—ਕੇਵਲ ਇਸ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ। ਉੱਥੇ ਹਾਦਸਿਆਂ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਬੁਢਾਪੇ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਲਾਜ਼ਰ ਨਾਮਕ ਭਿਖਾਰੀ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਾਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ; ਉਸ ਨੇ ਗਰੀਬੀ, ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਘਾਵ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਤੇ ਆ ਕੇ ਚੱਟਦੇ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡੋਗੇ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸੱਟ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿਓਗੇ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਪੰਗਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਦਾ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਾਨਸਿਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਯਾਦਦਾਸਤ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ (ਡਿਮੈਂਸ਼ੀਆ) ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਮਿਟ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਮੁੜ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ, ਯਾਦਾਂ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਵੀ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੀ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਿੰਨੇ ਅਸਲੀ ਸਨ, ਉਨੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਉੱਥੇ ਵੀ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਏ ਲੋਕ ਨਾ ਤਾਂ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ। ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਅਦਿੱਖ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਹੋਂਦ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ।

ਸਵਰਗ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਨੀਰਸ ਹੋਵੇਗਾ—ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਅੰਤਹੀਣ ਉਪਾਸਨਾ-ਸਭਾ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨ ਕੇ ਕੇਵਲ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਵੀਣਾ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਪੱਖ ਵੀ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਕੰਮ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵੀ ਹਨ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ।

ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ, “ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਾਓਗੇ ਅਤੇ ਪਿਓਗੇ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 30)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ।” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 11)।

“ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ” ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪਿੱਛੇ ਟੇਕ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠਣਾ” ਜਾਂ “ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲੇਟ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ।” ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਸਣਾਂ ਉੱਤੇ ਟੇਕ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਅਤੇ ਪੈਰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲੀ ਭੋਜਨ ਲਈ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਸਥਾਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਜਾਂ ਰੂਪਕਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਸਲੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਭੋਜ ਲਈ ਮੇਜ਼, ਆਸਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੋਜ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ, ਪਰੋਸਣ ਅਤੇ ਖਾਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਰਤਨ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਭੋਜ ਗੱਲਬਾਤ, ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਾਸੇ-ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਖਾਣ-ਪੀਣ ਬਾਰੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਭੋਜਨ ਕੇਵਲ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਵੀ ਹੈ।

ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਭੋਜਨ ਕੇਵਲ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਅਜਿਹੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਸੁਆਦ, ਸੁਗੰਧ ਅਤੇ ਰੂਪ—ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮਨ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਨੰਦ ਦਾ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਰੁੱਖ ਉਗਾਏ ਜੋ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਸੁਆਦਲੇ ਸਨ... ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁਸੀਂ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਬੇਝਿਜਕ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਪਰ ਭਲੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਖਾਓਗੇ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਮਰ ਜਾਓਗੇ।” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 9; ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 16 ਅਤੇ 17)।

ਭੋਜਨ ਕੇਵਲ ਆਨੰਦ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ।

• “[ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਦੇ ਉੱਤੇ] ਮੂਸਾ, ਹਾਰੂਨ... ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੱਤਰ ਬਜ਼ੁਰਗ [ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ] ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। [ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ।] ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਨੀਲਮ ਵਰਗਾ ਚਮਕਦਾਰ ਫਰਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਆਕਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਨਿਰਮਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ... ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ।” (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 11)।

• ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਲਿਦਾਨ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਉਪਾਸਨਾ-ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ, “ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਓਗੇ।” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 7)।

• ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਦਾਇਤ ਵੀ ਦਿੱਤੀ: ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਵਾਸ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ “ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਦਸਵੰਧ ਵੇਚ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਧਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚੋ, ਤਾਂ ਉਸ ਧਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਲਦ, ਭੇਡ, ਦਾਖਰਸ ਜਾਂ ਮਦਿਰਾ, ਅਥਵਾ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਚਾਹੇ, ਖਰੀਦ ਲੈਣਾ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣਾ।” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 25 ਅਤੇ 26)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਾਂਗੇ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਸਤਰ।

ਬਾਈਬਲ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਸਤਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗਦੂਤ, ਜੋ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

“ਅਚਾਨਕ [ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਸਵੇਰ] ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭੂਚਾਲ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕਬਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਲੁੜਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟੇ ਸਨ।” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 28 ਆਇਤ 2 ਅਤੇ 3)।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਸਤਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਬਿਨਾਂ ਬਸਤਰਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਜਦਕਿ ਯਿਸੂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।

“ਜਦੋਂ ਉਹ [ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ] ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਯਿਸੂ ਦਾ ਰੂਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਕੀਲੇ ਹੋ ਕੇ ਚਿੱਟੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 17 ਆਇਤ 2 ਅਤੇ 3)।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ।

• ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਚੌਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ [ਸਿੰਘਾਸਨਾਂ ਉੱਤੇ] ਬੈਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।” ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।” ਅੱਗੋਂ ਉਸ ਨੇ “ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ” ਵੇਖੀ ਜੋ “ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 4; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 11; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 9)।

• ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਵੀ “ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ ਚਿੱਟੀ ਮਲਮਲ ਦੇ ਬਸਤਰ” ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਵਰਗੀ ਸੈਨਾਵਾਂ ਵੀ “ਸੁੱਧ ਚਿੱਟੀ ਮਲਮਲ ਦੇ ਬਸਤਰ” ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 8; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 14)।

ਕੀ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਹੀ ਸਾਡੀ ਸਦੀਪਕ ਅਵਸਥਾ ਹੋਣਗੇ?

ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸਵਰਗ ਦੇ ਬਸਤਰਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗਾਇਕ-ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਬਸਤਰਾਂ ਜਾਂ ਕਫ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਉੱਭਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਸਤਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਤਦ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਸਤਰ ਉਸ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠੇ ਚੰਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ,

“ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਵੱਡੇ ਕਲੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਸਤਰ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਧੋ ਕੇ ਚਿੱਟੇ ਕਰ ਲਏ ਹਨ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 14)।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਹਾਏ ਹੋਏ ਲਹੂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਾਪ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਪ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਭਾਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਸਤਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬਲ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਹੀ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਬਸਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਾਂਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਣਨ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੇਖੇ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਪਹਿਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਸਤਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰਾਂਗੇ।

ਆਪ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਰਾਹੀਂ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਧਨਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਧਨ ਉੱਛਲ-ਕੂਦ ਭਰੇ ਅਤੇ ਪਾਪਮਈ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਅਜਿਹੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਤਦ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬੜੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਨਵੇਂ ਬਸਤਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭੋਜ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।

“ਪਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਬਸਤਰ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਨਾਓ। ਇਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨਾ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਹਿਨਾ ਦਿਓ। ਫਿਰ ਪਾਲਿਆ-ਪੋਸਿਆ ਹੋਇਆ ਵੱਡਾ ਲਿਆ ਕੇ ਕੱਟੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਖਾਈਏ, ਆਨੰਦ ਮਨਾਈਏ ਅਤੇ ਉਤਸਵ ਕਰੀਏ।’” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 22 ਅਤੇ 23)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਸ ਲਈ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਉਤਸਵ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਸਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਸਤਰ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਬਸਤਰ ਕੇਵਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੌਕਿਆਂ—ਜਿਵੇਂ ਜਨਮਦਿਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਿਉਹਾਰ—ਉੱਤੇ ਹੀ ਪਹਿਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਤਸਵ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਰ ਢੁਕਵੇਂ ਬਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਆਪ ਸਵਰਗ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਸਤਰ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਬਸਤਰ ਹੋਣਗੇ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਸਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੀ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਦੀ ਉਡੀਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਨੰਦ ਆਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਚਿਤ ਜਾਂ ਅਧਾਰਮਿਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਕਿ “ਮਰਨਾ ਲਾਭ ਹੈ,” ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਉਹ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੰਤੋਖਦਾਇਕ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਪਾਸਨਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀਏ। ਇਹੀ ਸਾਡੇ ਸਿਰਜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨ, ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਕਰ, ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਤੱਵ ਹੈ [ਇਹੀ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਟੀਚਾ, ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ...]” (ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 13)।

ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸੇ ਧਾਰਣਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅੰਤਹੀਣ ਉਪਾਸਨਾ-ਸਭਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਪਾਸਨਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੇਵਲ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕਲੀਸ਼ਿਆ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਪਾਸਨਾ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਆਓ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵੱਲ ਮੁੜੀਏ।

ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇ।” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 15)।

ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਖੇਤੀ ਕਰੇ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ “ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇ” ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨਾ, ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ।

ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਸਵਰਗ ਵਰਗਾ ਸਿੱਧ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਪਈ? ਅਤੇ ਉਸ ਵਾਟਿਕਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕਿਉਂ ਸੀ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਨਸਪਤੀ-ਜਗਤ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਵੇ, ਤਦ ਉਸ ਲਈ ਫਲ ਅਤੇ ਉਪਜ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪੌਦੇ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਭਰਪੂਰ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਫਲਦੇ-ਫੁੱਲਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੈਲਾਅ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਵਾਟਿਕਾ ਨੂੰ ਸੁਵਿਵਸਥਿਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਯਮਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਉਹ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ “ਖੇਤੀ ਕਰੋ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਇਹੀ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ “ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਾ” ਅਤੇ “ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ” ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 12; ਯਹੇਸ਼ੁਆ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 15)।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਭੁੱਲਵਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਕੰਮਾਂ—ਉਪਾਸਨਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ—ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਕਲੀਸਿਯਾ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸਭਾਵਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਿਰਜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਯੁੱਗ ਦਾ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣ, ਕਰ ਸਕੇ।

ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਨਾ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ, ਨਾ ਭਜਨ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਚਾਰਕ। ਉਹ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।

- ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਐਥੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਕਰਨ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

“ਹੇ ਦਾਸੇ, ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰਕ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ। ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੀ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਮਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੋ ਮਾਨੋ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਰਾਸਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 22 ਤੋਂ 24)।

- ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ,

“ਇਸ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਓ ਜਾਂ ਪਿਓ, ਜਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਕਰੋ।” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 31)।

ਅਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਭ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੇ ਆਦਰ, ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਹਰੇਕ ਵਿਚਾਰ, ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕੰਮ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਗਤੀਵਿਧੀ—ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਭਜਨ ਗਾ ਰਹੇ ਹੋਈਏ, ਇੱਕ ਗਿਲਾਸ ਦੁੱਧ ਪੀ ਰਹੇ ਹੋਈਏ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੋਈਏ—ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਤਸੱਲੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣਨ ਲਈ ਹੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਐਥੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਥਪੂਰਨ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀਦਾਇਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਗਲਤ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕੰਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਐਖੀ, ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਬੇਝਲ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਮਿਹਨਤ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

“ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੁੱਖ ਉਠਾ ਕੇ ਉਸੇ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜੀਵਿਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਂਗਾ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਉੱਟਕਟਾਰੇ ਉਗਾਏਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੇਤ ਦੀ ਉਪਜ ਖਾਏਂਗਾ। ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਦੇ ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਏਂਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਤੂੰ ਫਿਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮੁੜ ਜਾਏਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 19)।

ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਦ ਕੰਮ ਉਹੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀਦਾਇਕ ਕੰਮ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ। ਤਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਾਂ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੇਖੇ ਸਨ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਉਪਾਸਨਾ-ਸਭਾਵਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ—ਕੰਮ ਵੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵੀ।

ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੀ-ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਾਂਗੀ। ਹੁਣ ਕੇਵਲ ਇੰਨਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਦਿਆਂ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਮਾਂ।

ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਂਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕੋ ਪਲ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਚੁਣੌਤੀ।

ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ, ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਕਈ ਵਾਰ ਐਖੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਾ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇੱਕਰਸ ਅਤੇ ਨੀਰਸ ਜਾਪੇਗਾ।

ਕੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ?

ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇੱਕ ਕਥਨ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ।

“ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਤਦ ਆਹਮੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਅੰਸ਼ਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਤਦ ਮੈਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਜਾਣਾਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ।” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 12)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਵੇਖਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਾਂਗੇ। ਜੇ ਰਸੂਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕੋ ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ—“ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ,” “ਜਾਣਾਂਗਾ,” ਅਤੇ “ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ।” ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਜਾਣਨਾ, ਪਛਾਣਨਾ, ਸਮਝਣਾ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝ ਲੈਣਾ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਧੁੰਦਲੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੀ ਉਦਾਹਰਨ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥ ਸ਼ਹਿਰ, ਜਿੱਥੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਆਪਣੇ ਚਮਕਾਏ ਹੋਏ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਧਾਤ ਤੋਂ ਬਣੇ ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਅਤੇ ਜਾਣਨਾ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ। ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਭਰਮ ਅਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤਦ ਅਸੀਂ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਕਦੋਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸਿੱਖਿਆ।

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਲਹੂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ?’... ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਨ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਥੀ ਸੇਵਕਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 10 ਅਤੇ 11)।

ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਾਂਗੇ—ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸਰਬਗਿਆਨਤਾ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਗੁਣ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸੀਮਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੱਦਾਂ ਹਨ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਭਰਮ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਯੋਗ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਨੰਤ ਹੈ।

ਕੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ?

ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

- ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਹੀਦ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 11)।
- ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ” ਵੇਖਿਆ। (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 15)।
- ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਛਾਈ ਰਹੀ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 1)।
- ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੁੱਖ ਹੈ... ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਨਵਾਂ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 7; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 2)।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, “ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 6)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਬਚਨ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦ ਐਕਸਪੈਂਡਡ ਵਾਈਨਜ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਨਿਊ

ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਰਡਜ਼ (1984) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਮਾਂ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ “ਦੇਰ” ਹੈ। ਜਿਸ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ।

“ਹੁਣ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ! ਜਦੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਤੁਰੀ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਹ ਗੁਪਤ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਅਰਥਾਤ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 6 ਅਤੇ 7)।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਤਰੱਕੀ, ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ।

ਵੈਬਸਟਰਜ਼ ਨਿਊ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ (1969) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, “ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—“ਕਿਰਿਆਵਾਂ, ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਬਦਲਾਵਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਲੜੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ।” ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਦ ਹੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਨੇਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਸੱਤ ਮੋਹਰਾਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਸੱਤ ਤੁਰੀਆਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਵਜਾਈਆਂ ਗਈਆਂ; ਅਤੇ ਸੱਤ ਕਟੋਰੇ ਵੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਉਲ੍ਹੇ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੀਤ ਦਾ ਇੱਕ ਆਰੰਭ, ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਭਾਗ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਲੈਅ ਅਤੇ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਾਂਗੇ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਇਹ ਦਬਾਅ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਾਡੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਸੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੂਰੇ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਸ ਅਦਭੁੱਤ ਕਿਰਪਾ-ਸੰਪਦਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਧ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਰੰਤਰ ਤਰੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

“ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਠਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਤਿ ਮਹਾਨ ਧਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਰਹੇ।” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 6 ਅਤੇ 7)।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਸੱਚ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਵੋ ਕਿ ਸਵਰਗ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸਲੀ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਅਜਿਹੇ ਅਨੇਕ ਕੰਮ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਅਣਜਾਣਾ ਲੱਗੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜੀਬ। ਸਗੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹੋਈਏ।

ਪਰ ਆਪਣੇ ਸਦੀਪਕ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ?

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਅਨੇਕ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਲੋੜ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਛਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਾਂਝੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਾਰਨ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਦੀ ਉਡੀਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਛਾਣਾਂ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸੰਪੂਰਨ ਤਸਵੀਰ।

ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਸ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਿੰਨਤਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ।

- ਅਨਾਦਿਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਾਏ। ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ ਕੇ ਜੀਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣ ਲਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਸੁਭਾਅ

ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਮਈ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 23; ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 19; ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 3)।

- ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੁਣ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੇ ਦੋਸ਼, ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਪੁੱਤਰ-ਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹਨ।

- “ਉਸ ਨੇ ਜਗਤ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਚੁਣ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਈਏ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ-ਧੀਆਂ ਵਜੋਂ ਗੋਦ ਲਵੇ... ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ, ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 7)।

ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਾਪ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਧੋਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕਲੋਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇ ਉਹ ਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਗੋਂ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਪਾਵੇ।” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 16)।

ਇਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਹੋਂਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਕਿੱਥੇ ਬਿਤਾਵਾਂਗੇ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ।

ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਜੋ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਅਨਾਦਿ, ਸਦੀਪਕ ਅਤੇ ਅਜਨਮਾ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰਲੇ ਮਨੁੱਖ, ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। (1 ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 1; ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 12)।

ਇਹੀ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਉਸੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚਾਹਿਆ ਸੀ—ਅਜਿਹੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ, ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ। ਇਹ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਬਾਈਬਲ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ “ਧਰਮੀ ਜਨ, ਜੋ ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ,” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 23)।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਸਮੁੱਚੇ ਅਸਤਿਤਵ ਨੂੰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਦਾ ਤੋਂ ਚਾਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਈਏ। ਇਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ-ਰੰਗ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੋ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ‘ਤੁਸੀਂ’ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਭਵ। ਇਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਹੈ; ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ, ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਰੁਚੀਆਂ, ਪਸੰਦਾਂ ਅਤੇ ਨਾਪਸੰਦਾਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਲੱਖਣ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮਾਨ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਧਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਵਸ਼ਜ਼ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਈ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪੂਰਵਜ [ਆਦਮ] ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ।” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 17 ਆਇਤ 26)।

ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ, ਵੀ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਸਨ। ਆਦਮ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਇਸਤਰੀ ਸੀ। ਆਦਮ ਕੱਦ-ਕਾਠ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਬਲਵਾਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੱਵਾਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ, “ਕੀ ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨਾ ਪੁਰਸ਼ ਰਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਇਸਤਰੀ? ਆਖਿਰਕਾਰ, ਗਲਾਤੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 28 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਨਾ ਉੱਥੇ ਯਹੂਦੀ ਰਿਹਾ, ਨਾ ਯੂਨਾਨੀ; ਨਾ ਦਾਸ, ਨਾ ਆਜ਼ਾਦ; ਨਾ ਪੁਰਸ਼, ਨਾ ਇਸਤਰੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋ।’”

ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਲਿੰਗੀ ਪਛਾਣ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਥਨ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਮੁੱਲਵਾਨ ਬਣੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਰਹਾਂਗੇ।

ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੇਖੀ ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਭੀੜ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਕੌਮੀ ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰੱਖਦੇ।

“ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਤੀ, ਹਰ ਇੱਕ ਗੋਤ, ਹਰ ਇੱਕ ਲੋਕ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 9)।

ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਗੱਲ ਬਹੁਤ ਆਤਮਿਕ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ—ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਰੱਖਣਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਹਮੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਸ ਆਨੰਦ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਚਿਆ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਆਨੰਦ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

• ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਬੰਧ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਜ਼ਰਾ ਉਸ ਆਨੰਦ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜੋ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਜਨ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੋਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।

• ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਸਾਡੀ ਵਿਲੱਖਣ ਪਛਾਣ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਹੀ ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਅਭਿਰੁਚੀਆਂ ਵੀ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਨ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ, ਜੋ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਦਾ ਲਈ ਹਟ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁਚੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਆਨੰਦ ਮਿਲੇਗਾ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਦਾ ਲਈ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸੰਘਰਸ਼, ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਾਨੂੰ ਅਧਰਮੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਡੀਆਂ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਾਡੇ ਸਮੁੱਚੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਹਰ ਚੰਗੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਰੋਤ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਪਾਉਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੰਗੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਉਹੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾਤਾਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਰਹੀਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੀਏ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ।

“ਹਰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਦਾਤ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਉੱਪਰੋਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋਤਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਦਲਣ ਕਾਰਨ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਛਾਂ।” (ਯਾਕੂਬ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 17)।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ... ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 17)।

“ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹਰ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਤਿਆਗਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 5)।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਉਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਮੂਲ ਸਰੋਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਉਹ ਮੂਲ ਪਦਾਰਥ ਬਣਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਹੁਨਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਦਿੱਤਾ।

ਹਾਂ, ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੀ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ?

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ-ਇਕੱਠੇ ਚੱਲਦੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਦਮ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਨੈਤਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ—ਅਤੇ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ—ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਸਾਂਝ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ।

“ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ; ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਯੋਗ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।’” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 18)।

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਸੀ, “ਹੁਣ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਮਿਲੀ!” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 23)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਝਿੜਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੰਨਾ ਆਨੰਦਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇਮ-ਆਧਾਰਿਤ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 23 ਤੋਂ 25)।

ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਪਾਉਣਾ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮਿੱਤਰ—ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ

ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮਾਨ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

- ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਸਨ—ਯੂਹੰਨਾ, ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿੱਤਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਯਿਸੂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ।

- ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫ਼ਿਲਿੱਪੈ ਨਗਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਡੂੰਘੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲਾਲਸਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰਾ ਗਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਰਗੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਲਾਲਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।” (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 8)। ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ—ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਮਿੱਤਰਤਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।

“ਆਖ਼ਰ ਸਾਡੀ ਆਸ, ਸਾਡਾ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਮੁਕਤ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ? ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੱਡੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੋਗੇ... ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਆਨੰਦ ਹੋ।” (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 20)।

ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਨਿਯਮ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਗਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 37 ਤੋਂ 40)। ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੀ ਆਗਿਆ ਤੁਸੀਂ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੀਏ।” (1 ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 11)। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਸਦੀਪਕ ਆਗਿਆ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੇ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਤੇ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ।

ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਬੰਧ ਪੂਰਨ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਘਮੰਡ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਵਨਾ; ਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ। ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸੁਆਰਥ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਦਿਖਾਵਾ, ਕੋੜੇ ਬਚਨ, ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਵਿਸਫੋਟ ਅਤੇ

ਕਪਟਪੂਰਨ ਵਿਵਹਾਰ ਉੱਥੇ ਹੋਂਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਗੇ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਕਿੰਨੇ ਪੂਰਨ ਸਾਂਝ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ—ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਨਾਲ, ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਆਨੰਦਿਤ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਤੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਰ ਵਸਤੂ ਨੂੰ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ—ਛੁਡਾ ਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰੇਗਾ।

ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ!

ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ; ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੇਵਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਹਮੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ:

- ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘਾ ਅਪਰਾਧ-ਬੋਧ ਹੈ।
- ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਮਤਭੇਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਹ ਸਹੇਲੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
- ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ ਸੀ।
- ਇੱਕ ਧੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਪੀੜਾ ਪਹੁੰਚਾਈ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੌਤ-ਸ਼ੈਯਾ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀਦਾਇਕ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ, ਉੱਨਾ ਦੂਰ ਰਹੇ।

ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ ਟੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਗੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਜਨ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੀੜਾ ਪਹੁੰਚਾਈ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਵੀ ਚੋਟ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਬਹਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਉਚੱਕੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸੁਣਾਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਵੀ ਦੱਸੀ, ਜੋ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਵੇਸ਼ਵਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਉਡਾ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁੱਤਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ?” ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਝਿੜਕ ਜਾਂ ਡਾਂਟ ਸੁਣਾਈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਾਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਭੋਜ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਤਦ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੀ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੌੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚੁੰਮਿਆ। ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਪਿਤਾ ਜੀ, ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।’ ਪਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਛੇਤੀ ਜਾਓ... ਉੱਤਮ ਬਸਤਰ ਲਿਆਓ... ਅਸੀਂ ਭੋਜ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਵਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਇਹ ਪੁੱਤਰ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ।’ ਤਦ ਉਤਸਵ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 24)।

ਮੈਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੰਬੰਧਕ ਔਖਿਆਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਉਹ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਲਾਭ ਹੈ; ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਬਦਤਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਭ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ?

ਜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਸਾਂ, ਉੱਥੇ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਜਾਂ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕੋਗੇ? ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਸਿੱਧ ਹੋਣਗੇ।

ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਪ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗਿਆਈ ਦਾ ਮਾਪਦੰਡ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਪੂਰਨ ਮਾਪਦੰਡ ਉੱਤੇ ਖਰਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦਾ। “ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 23)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਦਿੱਤੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਾਰਗ, ਸੱਚ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ।” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 6)। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ-ਧੀਆਂ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਾ। “ਪ੍ਰਭੂ... ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨਾਸ ਹੋਵੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਸਭ ਮਨ-ਫਿਰਾਓ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ।” (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 9)। ਪਰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸੇ ਵੱਖਰੇਪਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹੀ ਨਰਕ ਹੈ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਦੀਪਕ ਵਿਛੋੜਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਆਪ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦੇ; ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਉਸ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਹਨ (ਟਿੱਪਣੀ 5 ਦੇਖੋ)।

ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਭਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਭਿਲੇਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵੈਰੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੈ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 15)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਸੀ—ਸਵਰਗਦੂਤ ਅਤੇ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 3; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 7; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 2)। ਇਸ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਧਰਮੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੋਗ ਦੇ ਹੰਝੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 4)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਤਦ ਸਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂਗੇ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 12)। ਤਦ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਕਿ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸੱਚੇ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਾਂਗੇ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਸੰਗਤ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡਾ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ—ਅਜਿਹੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ, ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਮੁਕਤ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਾਂਗੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ, ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ—ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਜਿਹੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖੀ ਵਿਆਹਿਆ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠੇ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਜੀਵਨ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਆਮ ਧਾਰਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਗਲਤ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਘੱਟ ਆਕਰਸ਼ਕ ਵੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣਗੇ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 30)। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਆਉ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਮਝੀਏ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰੀਏ।

ਜਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਣਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ, ਅਰਥਾਤ ਫ਼ਰੀਸੀ ਅਤੇ ਸਦੂਕੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਉਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਥਨ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਗਲਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਚੇਲੇ ਲਈ ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

“ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਰੋਮੀ ਸਿੱਕਾ ਦਿਖਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿੱਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲਿਆਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਇਸ ਉੱਤੇ ਕਿਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਨਾਮ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਕੈਸਰ ਦਾ।’ ਤਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਚੰਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੈਸਰ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕੈਸਰ ਨੂੰ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਦਿਓ।’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 22)।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਦੂਕੀਆਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਬਿਨਾਂ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਇਹ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇ, ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਭਰਾ ਦਾ ਵਾਰਸ ਠਹਿਰਾਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਤਦ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਉਦਾਹਰਨ ਸੱਤ ਭਰਾਵਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਰਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਵੀ ਮਰ ਗਈ। ਤਦ ਸਦੂਕੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤਾਂ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੋਵੇਗੀ?” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 28)।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਉੱਤੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਰੁੱਤਰ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਣ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਝਿੜਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸਦੂਕੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ

ਚੁੱਕੇ ਪੂਰਵਜ ਸਨ (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 6)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰਨਗੇ। ਆਪਣੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਇਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹ ਕਥਨ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨ ਬੈਠੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਉੱਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਤੁਸੀਂ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ। ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲੋਕ ਵਿਆਹ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ’? ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 29 ਤੋਂ 32)।

ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਹੋਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਉਸ ਜਾਲ ਤੋਂ ਬਚ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਸਦੂਕੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵਿਛਾਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਮੰਗ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਆਪ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਵਿਆਹ, ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ।

ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਈਬਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਸਾਥੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੇੜਤਾ ਅੱਗੇ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਸਨ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਗੇ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗੁਆਓਗੇ। ਸਵਰਗ ਹਾਨੀ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ?

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਦੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਜੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਕੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਆਸ ਹੈ? ਹਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ! ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ

ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਵਿਆਹ-ਭੇਜ ਦੇਖਿਆ—ਲੇਲੇ (ਯਿਸੂ) ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸ ਦੀ ਦੁਲਹਨ (ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ) ਨਾਲ।

“ਤਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਗਰਜਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ‘ਹਲਲੂਯਾਹ! ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਜੋ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਓ, ਅਸੀਂ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਈਏ, ਮਗਨ ਹੋਈਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੇਲੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 7)।

“ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਲਿਖ, ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਵਿਆਹ-ਭੇਜ ਵਿੱਚ ਸੱਦੇ ਗਏ ਹਨ।’ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਬਚਨ ਹਨ।’” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 9)।

ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਾ ਕਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ—ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਵਿਆਹ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੋਮਾਂਸ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਕਦੇ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹਨੀਮੂਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਵਿਆਹ ਵੀ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਅਤੇ ਔਖਿਆਈਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਸੀ ਸਾਂਝ ਅਤੇ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜਿਸ ਵਿਆਹ ਸਮਾਰੋਹ ਅਤੇ ਉਤਸਵ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਣੇ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਏਕਤਾ।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾਹ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ: “ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਤਨ ਹੋਣਗੇ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 24)। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕਈ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਹਨ। ਇਹ ਸਥਾਈ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਆਧਾਰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਦੇ

ਇੱਕ ਹੋਣ ਦਾ ਇਹ ਚਿੱਤਰਣ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ— ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

“ਜਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਇਸ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਤਨ ਹੋਣਗੇ।’ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭੇਦ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਕਲੀਸ਼ਿਆ [ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ] ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 31 ਤੋਂ 32)।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਦਰਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਭਾਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜੋ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਚਾਰ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਜੀਉਂਦੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਿਆਂ ਇਹੀ ਏਕਤਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਮਰੱਥਾ, ਆਨੰਦ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਇਸ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਂਗੇ।

ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ।

ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਨੇੜਤਾ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ—ਕੇਵਲ ਸਰੀਰਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਵੀ। ਅਸੀਂ ਡੂੰਘੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਅਕਸਰ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇਵੇ।” ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਾਡੀ ਹਰ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਫਲ ਵਿਆਹੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਲਾਲਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸਹਿਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ, ਸੰਪੂਰਨ ਕਬੂਲੀਅਤ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਦੀਪਕ ਏਕਤਾ ਵਜੋਂ ਸਮਝੀਏ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਲਈ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ

ਸਭ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਜੇ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹੈ, ਉਹ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੀ।

ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੈ?

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਖੀ ਵਿਆਹੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਬੋਧ ਹੋਣ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਰ ਹੋਣਗੇ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹੋਗੇ? ਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇ ਸੁਖੀ ਵਿਆਹ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋਗੇ? ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਆਹ ਸੁਖਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਭਚਾਰ ਜਾਂ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ? ਭਾਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣ ਸਕੀਏ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਹਰ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਗੱਲ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮਝ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਝੂਠ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ, “ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗਾ।” ਕਿੰਨੇ ਅਵਿਵਾਹਿਤ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਸੱਚ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਛਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕਦੇ ਵਿਆਹ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਆਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਤਲਾਕ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਤਸੱਲੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਨੇ ਸਦਾ ਲਾਲਸਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਆਹ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਨੰਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਦਿਨ ਅਜੇ ਆਉਣੇ ਬਾਕੀ ਹਨ।

ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ।

ਆਓ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਉਸ ਕਥਨ ਵੱਲ ਮੁੜੀਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲੇਲੇ ਦਾ ਵਿਆਹ-ਭੋਜ ਦੇਖਿਆ। ਵਿਆਹ-ਭੋਜ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜੀਉਂਦਾ-ਜਾਗਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਕਾਲਾਤੀਤ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਜੋ ਹਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਣ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤਿੰਨ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਲਾੜਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਲੈਣ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਆਉਂਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਾਰੋਹ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਤਸਵ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ—ਇੱਕ ਵਿਆਹ-ਭੋਜ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾੜਾ ਆਪਣੀ ਦੁਲਹਨ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਚਨ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕੱਠੇ, ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਵਿਆਹ-ਭੋਜ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਉਤਸਵ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਵਚਨ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਉਤਸਵ ਵੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਆਨੰਦਮਈ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਉਤਸਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਹਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜਾਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਅਦਭੁਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਿਮਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਹਮੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗੇਗਾ? ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਝਲਕਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦਿਖਾਵੇਂਗਾ। ਤੇਰੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਆਨੰਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਦੇ ਸੁਖ ਹਨ।” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 11)।

“ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤਦ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਹਮੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਾਂਗਾ।” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 17 ਆਇਤ 15)।

ਆਓ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇਈਏ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਵੇਰਵਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੰਨੀ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਅਦਭੁਤ ਸਥਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

- ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਧੁੰਦਲਾ, ਕਾਲਪਨਿਕ ਜਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸਲੀ ਲੋਕ ਵੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

- ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਣ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਰਥਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦਾ ਭਰਪੂਰ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ।

- ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਅਜੇ ਆਉਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਭਾਗ ਦੇ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ।

ਧਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਸੱਚ-ਸੱਚ ਦੱਸੋ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਅਦਭੁਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਇਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ—ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਵਿਭਵ ਦੀ। ਜਿਸ ਘਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਾਣਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਇਹ ਧਰਤੀ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ।

ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਨਿਯਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਉਦੇਸ਼ ਕੇਵਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਭੌਤਿਕ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰੀਏ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ, ਧੁਨੀਆਂ, ਸੁਗੰਧਾਂ, ਸੁਆਦਾਂ, ਛੋਹਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਣ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 7)। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨਾ ਤਾਂ ਮਹੱਤਵਹੀਣ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤਿਆਗਣ ਯੋਗ।

ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਵਿਗਿਆਨ-ਕਲਪਨਾ ਵਰਗੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਦਰਲੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਬਾਹਰਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਠਾਉਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਜਗਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਈਬਲ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ “ਨੀਂਦ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 26 ਆਇਤ 19; 1 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 13 ਤੋਂ 14)।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ। ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਮੂਲ ਡੀਐਨਏ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਅਣੂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਮਹਿਮਾਮਈ ਹੋਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਮਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ-ਸਦਾ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਦੁਰਬਲਤਾ ਅਤੇ ਬੁਢਾਪੇ ਦੇ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੋਗ, ਅਪੰਗਤਾ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰੀ ਵਜਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੁਰਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਿਲਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਦਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਸ਼ਜ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਸਵਾਨ [ਸਰੀਰ] ਅਵਿਨਾਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਰਨਹਾਰ [ਸਰੀਰ] ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਾਸਵਾਨ [ਸਰੀਰ] ਅਵਿਨਾਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਰਨਹਾਰ [ਸਰੀਰ] ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਬਚਨ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ‘ਮੌਤ ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਿਗਲ ਲਈ ਗਈ।’” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 52 ਤੋਂ 54)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਮਿਲਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਰੀਰ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦਾ ਸਰੀਰ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਉਸੇ ਮੂਲ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਰਬਗਿਆਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹਨ—ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕੇ ਧੂੜ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ “ਉਹ ਸਾਡੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰਬਲ ਅਤੇ ਨਾਸਵਾਨ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਉਸੇ ਮਹਾਨ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਸਭ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 21)।

ਸਾਡੇ ਜੀਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮੌਤ ਸਹੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ

ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਛੁਹਿਆ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੱਲ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਭੋਜਨ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਪੀਤਾ ਵੀ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 39 ਤੋਂ 43; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 41; ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 13)।

ਬਾਈਬਲ ਸਾਡੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਹਰ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਆਦਰਯੋਗ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਤੇਤੀ ਸਾਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਰਥਾਤ ਉਹੀ ਉਮਰ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਉਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੂਰਨ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਾਡਾ ਮੂਲ ਸਰੀਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਾਡੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਹਾਲੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਸਕੀਏ! ਇਹੀ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਬਣਨ ਲਈ ਰਚਿਆ ਹੈ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ, ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ; ਉਸੇ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੰਨਸਾਨ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਰਹਿਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਸਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ।” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 45 ਆਇਤ 18)।

ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਰਾਹ ਚੁਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਉੱਤੇ ਪਿਆ, ਸਗੋਂ ਖੁਦ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਿਆ। ਕੇਵਲ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਹੀ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਸਗੋਂ ਸਮੁੱਚੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ ਵੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਈ। ਰੁੱਖ-ਬੂਟੇ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ ਮਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਵਿਗੜ ਗਈਆਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਸੋਕਾ, ਕਾਲ, ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਅਤੇ ਭੂਚਾਲ ਵਰਗੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ।

“ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਪਾਪ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬੁੱਢਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 12)।

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।

“ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵੱਡੀ ਉਤਕੰਠਾ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ [ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ]... ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਕੱਠੀ ਕਰਾਹਦੀ ਅਤੇ ਜਣਨ ਦੀ ਪੀੜ ਵਰਗੀ ਪੀੜ ਸਹਿੰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਸਿਰਜਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਲ [ਨਵਾਂ ਜਨਮ] ਪਾਇਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਕਰਾਹਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਤਕੰਠਾ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ... ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ [ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ]।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 19; ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 22 ਤੋਂ 23)।

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਜਣਾ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ [ਆਦਮ], ਵਿਅਰਥਤਾ [ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ] ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਕਿ ਆਪ ਸਿਰਜਣਾ ਵੀ ਨਾਸ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਵੇਗੀ।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 21)।

“ਛੁਡਾਈ ਜਾਵੇਗੀ” ਜਿਸ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪਾਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਖਰਾਬੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੁੱਚੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ ਵੀ ਖਰਾਬੀ ਅਤੇ ਨਾਸਵਾਨਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਦ ਜੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਰਾਪ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਖਰਾਬੀ ਦੇ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਘਰ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਤਦ ਜੀਵਿਕਾ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਨਾ ਕੰਡੇ ਹੋਣਗੇ, ਨਾ ਉੱਟਕਟਾਰੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਾ ਮੌਤ ਰਹੇਗੀ।

ਕੀ ਧਰਤੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਧਰਤੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਆਇਤ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ।

“ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਿਨ ਚੋਰ ਵਾਂਗ ਆਵੇਗਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਡੀ ਗੜਗੜਾਹਟ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਤੱਤ ਬਹੁਤ ਤਪ ਕੇ ਪਿਘਲ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਸੜ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ... ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ... ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੱਤ ਬਹੁਤ ਤਪ ਕੇ ਪਿਘਲ ਜਾਣਗੇ” (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 12)।

ਪਤਰਸ ਇੱਥੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ। ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਪਰਮਾਣੂ ਅਤੇ ਅਣੂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਤਰਸ ਦਾ ਭਾਵ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

- “ਜਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਜਾਣਾ” ਜਾਂ “ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ।” ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਦੇ ਵੀ “ਹੋਂਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ” ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

- “ਤੱਤ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮੂਲਭੂਤ ਘਟਕ,” ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਸੂਖਮ ਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਹੋਇਆ ਹੈ।

- “ਪਿਘਲ ਜਾਣਗੇ” (ਆਇਤ 10) ਅਤੇ “ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ” (ਆਇਤ 11 ਅਤੇ 12) ਲਈ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਬੰਧਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਾ” ਜਾਂ “ਮੁਕਤ ਕਰ ਦੇਣਾ।” ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿੱਤਰ ਕਫਨ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, “ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ ਅਤੇ ਜਾਣ ਦਿਓ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 44)।

- “ਸੜ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ” ਇਹ ਵਾਕ-ਅੰਸ਼ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਾਂਡੁਲਿਪੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ” ਜਾਂ “ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ।”

ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। “ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ” (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 10)।

• “ਪਿਘਲ ਜਾਣਗੇ” (ਆਇਤ 12) ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਭਾਵਾਰਥ ਹੈ “ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ” ਜਿਵੇਂ ਬਸੰਤ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸਰਦੀ ਰੁੱਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੰਮੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੀਆਂ।

ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਿੰਤਰ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਨੂਹ ਦੇ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਉਸੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ” (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 6)। ਪਰ ਉਸ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਆਏ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸ ਪਾਣੀ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਹਾਅ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਣੀ ਰਹੀ।

ਉਸ ਮਹਾਨ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਤਹ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੂਲ ਸਮੱਸਿਆ—ਮੌਤ ਦਾ ਉਹ ਸਰਾਪ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ—ਉਸ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਕੰਮ ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅੱਗ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਕੁਦਰਤੀ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ਬਚਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

“ਇਸ ਲਈ ਸੈਨਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ [ਨਬੀ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੂੰ]: ‘ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੋਕ [ਪਾਪੀ] ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਲੋਕ ਲੱਕੜ ਵਰਗੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ’” (ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 14)।

“ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਕੀ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਹਥੜੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?’” (ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 23 ਆਇਤ 29)।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੌਤਿਕ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਚਨ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੋਈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਚਨ ਬੋਲਣਗੇ, ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਮੂਲਭੂਤ ਕਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਰਤਮਾਨ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੀ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟਲ ਜਾਣਗੇ?

ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, “ਕੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟਲ ਜਾਣਗੇ?” ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਉੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵੇਖੇਗੀ, ਉਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵੀ ਵੇਖੇਗੀ।

“ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਦ ਤੱਕ ਇਹ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਟਲੇਗੀ। ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟਲ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਟਲਣਗੇ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 34 ਤੋਂ 35)।

ਯਿਸੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਅਟੱਲ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਇੰਨਾ ਅਟੱਲ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਬਚਨ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਉਹ ਲੋਕ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਭਾਵ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ। ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਣੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਵੀ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਆਕਾਸ਼ੀ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ?

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ, “ਕੀ ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਾਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੇਵਲ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ?”

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਆਖਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 11; ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 13)। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੀ ਵਰਤਮਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹਾਂ—ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਜਕੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਸਦਾ ਲਈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ।

ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਹਾਨ ਹੈ!

ਛੁਟਕਾਰਾ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

- ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇ” (1 ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 8)। ਇੱਥੇ “ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇ” ਲਈ ਜਿਸ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਬੰਧਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਮੁਕਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦੇਣਾ।

- ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ?

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੈ। “ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 1)। ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਇੱਕ ਵੀ ਕਣ ਨੂੰ ਪਾਪ, ਸ਼ੈਤਾਨ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਉੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰਾਪ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਫਿਰ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ।

“ਉਹ [ਯਿਸੂ] ਆਦਿ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਹੀ ਸਭ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ

ਮਹਾਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਾ ਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਇਹੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਵਹਾਏ ਗਏ ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਾ ਲਵੇ—ਚਾਹੇ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਟੁੱਟੀ-ਬਿਖਰੀ ਅਤੇ ਅਸਤ-ਵਿਅਸਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹਰ ਚੀਜ਼—ਮਨੁੱਖ, ਹੋਰ ਜੀਵ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ—ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਉਚਿਤ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਕੇ ਪੂਰਨ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੀ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 20)।

ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਆਪਣੀ ਵਰਤਮਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਟਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 31)। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹੀ ਬਣ ਜਾਣ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੀ ਚਾਹਿਆ ਸੀ—ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ।

ਸਾਡਾ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਇਹੀ ਧਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੇ ਚੇਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਚਾ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਬਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਆਖਦੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੇ ਪਤਰਸ, ਯੂਹੰਨਾ, ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ (ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵੀ) ਅੰਤਿਮ ਮੰਜ਼ਿਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਚਾ ਦੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰਾਜ ਇਸੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੌਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਵਿਦਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਆਸ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੜ ਜੀਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿ ਸਕਣ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਦੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ।

ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ।

ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਰਪਿਤ ਚੇਲੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਿਆਰਾਂ ਮੂਲ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ,

“ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਲਏ ਹੋ, ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਘਾਸਣਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਗੋਤਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗੇ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਰਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ, ਭੈਣਾਂ, ਪਿਤਾ, ਮਾਤਾ, ਪਤਨੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਜਾਂ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੌ ਗੁਣਾ ਪਾਏਗਾ ਅਤੇ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 28 ਤੋਂ 29)।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਨਾਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਨਵਾਂ ਜਨਮ।” ਅਰਥਾਤ, “ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ—ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਮੁੜ ਜਨਮ ਹੋਵੇਗਾ” ਅਤੇ “ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਹੋਵੇਗਾ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 28 ਤੋਂ 29)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ “ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ” ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਾਲੇ ਅਹੁਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਸਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਛੱਡਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ।

ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ “ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ” ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਧੁੰਦਲੇ ਆਤਮਿਕ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋਂਦ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਬੱਦਲਾਂ ਉੱਤੇ ਤੈਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੀਣਾ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਉਹ “ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ” ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ:

“ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੜ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਸਕੋ। ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੌਤ ਫਿਰ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਸਕੇਗੀ।”

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ, ਆਓ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।

“ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਚਮੜੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਦ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇਸੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗਾ” (ਅੱਯੂਬ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 25 ਤੋਂ 26)।

“ਪਰ ਤੇਰੇ ਮੁਰਦੇ ਲੋਕ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੇ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਜਾਗ ਉੱਠੋ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਜੈਕਾਰਾ ਗਾਜਾਓ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰੈਲ ਸਵੇਰ ਦੀ ਤ੍ਰੈਲ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਆਪਣੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 26 ਆਇਤ 19)।

“ਪਰ ਨਿਮਰ ਲੋਕ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 37 ਆਇਤ 11)।

“...ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਗੇ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 37 ਆਇਤ 29)।

ਰੂਪਾਂਤਰਣ, ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼-ਦੁਆਰ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਇੱਕ ਲੰਗੜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੈਕਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਣ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘਾ ਚਾਨਣ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣਗੇ, “ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 21)।

“ਬਹਾਲੀ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ,” ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਪਾਪ ਤੋਂ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 21)।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰਾਪ ਲੈ ਆਏ, ਤਦ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੀ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 15)।

ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ

ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਲਈ ਵੀ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੋਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ—ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਇਹ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਅਦਨ, ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ, ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨਗੇ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਹ ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਨਬੀ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਉੱਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ—ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਹੋਵੇਗਾ; ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਸਥਾਨ ਮੁੜ ਹਰਿਆ-ਭਰਿਆ ਹੋ ਜਾਣਗੇ; ਬੰਜਰ ਅਤੇ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਫਲਵੰਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ; ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਕੰਡੇਦਾਰ ਬੂਟੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ; ਅਤੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਸੀਯੋਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਜਾੜ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੁੰਨੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 51 ਆਇਤ 3)।

“ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਅਨੰਦ ਕਰਨਗੇ; ਉਜਾੜ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਮਗਨ ਹੋ ਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਲੱਦ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਕਮਲ ਵਾਂਗ ਭਰਪੂਰ ਖਿੜੇਗਾ... ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਨਦੀਆਂ ਵਹਿਣਗੀਆਂ। ਤਪਦੀ ਹੋਈ ਰੇਤ ਤਲਾਬ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਪਿਆਸੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੋਮੇ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲਣਗੇ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 35 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 7)।

“ਤੁਸੀਂ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਨਿਕਲੋਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਟਿੱਬੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੈਕਾਰਾ ਗਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰੁੱਖ ਤਾਲੀਆਂ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਡੇ ਉੱਗਦੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਸਰੂ ਦੇ ਰੁੱਖ ਉੱਗਣਗੇ; ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਝਾੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਮਹਿੰਦੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਪੁੰਗਰਨਗੇ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 55 ਆਇਤ 12 ਤੋਂ 13)।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ।

ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹੋਰ ਮੁੱਢਲੇ ਚੋਲੇ ਇਹ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਾਰੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ—ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੋਵੇਂ—ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਸੱਚ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਬੀ ਯਸਾਯਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ,

“ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਨਵੇਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਪਹਿਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਆਉਣਗੀਆਂ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 65 ਆਇਤ 17)।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 12)।

“ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵੇਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕਤਾ (ਅਰਥਾਤ ਸਿਧਾਈ, ਪਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸੰਬੰਧ) ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗੀ” (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 13)।

ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ “ਨਵਾਂ” ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸਰੂਪ ਜਾਂ ਗੁਣ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ,” ਨਾ ਕਿ “ਸਮੇਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਨਵਾਂ।” ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਕੋਈ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਵੀਂ ਸਿਰਜਣਾ ਹੈ; ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੀਤ ਗਈਆਂ ਹਨ; ਵੇਖੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 17)।

- ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਹੋਂਦ ਹੀ ਨਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰਕੇ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

- ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਸਿਰਜਣਾ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵੀ ਇਹੀ ਧਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ—ਇਸ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਾ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਸਮੇਤ—ਜੋ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਕੇ ਗੁਣ, ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ?

ਅੱਗੋਂ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸੰਦੇਹ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਿਤਾਏ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਪਰ ਨਬੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਸਨ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਐਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣੇ ਰਹੇ, ਜਦਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਕੀ ਕੌਮ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਤੇਬਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਸਰਾਏਲ ਕੌਮ ਉੱਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ੀ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਸਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ, “ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕ੍ਰੋਧ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 65 ਆਇਤ 16)।

ਇਹੀ ਆਇਤ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬਗਿਆਨੀ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 65 ਆਇਤ 17 ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਭਾਵ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਸਮਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਕ, ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਿਤਾਏ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮਿਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਧਰਤੀ ਦਾ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਦ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਾਂਗੇ ਕਿ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਦੀਪਕ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ।

ਸਵਰਗ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵੇਖੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਗੱਲ ਇਸ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ:

“ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵੇਖੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਧਰਤੀ ਟਲ ਗਏ ਸਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 1)।

- “ਨਵਾਂ” ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਹੀ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਪਤਰਸ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੀ ਆਇਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, “ਵੇਖ, ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 5)। ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਵੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਗੁਣ, ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

- ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ “ਪਹਿਲਾ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਧਰਤੀ” ਕਿਹਾ। “ਪਹਿਲਾ” ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ”। ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮੂਲ ਸਰੂਪ ਜਾਂ ਆਦਰਸ਼ ਨਮੂਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਧਰਤੀ ਟਲ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜੋ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਆਕਾਸ਼ ਟਲ ਜਾਣਗੇ” (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 10)। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਂਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਪੁਰਾਣੀ (ਪਹਿਲੀ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ) ਬੀਤ ਗਈ; ਵੇਖੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋ ਗਿਆ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 17)।

ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚੇਲੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਉਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਜਿੰਨੀ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਬਚਨ ਤੋਂ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਅੱਜ ਦੀ ਇਹ ਧਰਤੀ, ਆਪਣੀ ਪਤਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਛਿਣਕ ਝਲਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਉਹੀ ਬਣ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ—ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ।

ਇਹ ਧਰਤੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ—ਉਹੀ ਧਰਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ—ਪਾਪ ਦੇ ਹਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤੀ ਹੋਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਛਾਣੀ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀ; ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਹੋਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀ।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ— ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਅਰਥਾਤ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰ, ਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ।

“ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵੇਖੀ... ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰ, ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਸਜਾਈ ਹੋਈ ਦੁਲਹਨ ਵਾਂਗ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਤਦ ਮੈਂ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਆਖ ਰਹੀ ਸੀ, ‘ਵੇਖੋ, ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹਰ ਹੰਝੂ ਪੂੰਝ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਨਾ ਮੌਤ ਰਹੇਗੀ, ਨਾ ਸੋਗ, ਨਾ ਰੋਣਾ, ਨਾ ਪੀੜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੀਤ ਗਈਆਂ ਹਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 4)।

ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਗਰ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਰਣਨ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਘਣਾਕਾਰ, ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਨਗਰ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਨਗਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਅਲਾਵ ਦੇ ਕੋਲ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਵਧੇਰੇ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ।

ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਆਓ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਇਸ ਵਰਣਨ ਬਾਰੇ ਬਣੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦੇਈਏ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਬਣੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲੇਗੀ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜੋ ਨਗਰ ਵੇਖਿਆ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਦਾ ਪੂਰਨ ਵਰਣਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ—ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਗਰ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੀ ਜੇਤ ਨਾਲ ਰੋਸ਼ਨ ਸੀ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰ ਆਇਆ ਸੀ।

“ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ... ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਰਤਨ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਬਲੇਰ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਯਸ਼ਬ। ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਫਾਟਕ ਸਨ... ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਫਾਟਕ ਸਨ—ਪੂਰਬ, ਉੱਤਰ, ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੱਛਮ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 13)।

“ਉਸ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਯਸ਼ਬ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਗਰ ਸੁੱਧ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਨਿਰਮਲ ਸੀ। ਨਗਰ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਬਾਰਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ—ਯਸ਼ਬ, ਨੀਲਮ, ਸੁਲੇਮਾਨੀ, ਪੰਨਾ, ਗੋਮੇਦ, ਲਾਲੜੀ, ਪੀਤਮਣੀ, ਵੈਦੂਰਯ, ਪੁਖਰਾਜ, ਹਰਿਤਮਣੀ, ਜੰਬੂਮਣੀ ਅਤੇ ਬੈਂਗਣੀ ਮਣੀ। ਬਾਰਾਂ ਫਾਟਕ ਬਾਰਾਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਹਰ ਫਾਟਕ ਇੱਕੋ ਮੋਤੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਗਰ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਸੁੱਧ ਸੋਨੇ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਫ਼ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 21)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਗਰ ਤੇਜੋਮਈ, ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤੇਜਸਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵੇਖੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਉਦਾਹਰਨ ਵੇਖੋ:

“ਤਦ ਮੂਸਾ, ਹਾਰੂਨ, ਨਾਦਾਬ, ਅਬੀਹੂ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੱਤਰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਨੀਲਮ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਫਰਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਕਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਨਿਰਮਲ ਸੀ” (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 24 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 10)।

“ਮੈਂ, ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ, ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਵੇਖਿਆ ਮਾਨੇ ਨੀਲਮ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਕਮਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲਾ ਭਾਗ ਦਰਕਦੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਦਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਕਮਰ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਭਾਗ ਵੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਅਦਭੁਤ ਤੇਜ਼ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸੀ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 26 ਤੋਂ 28)।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਨਗਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸੁਣ ਕੇ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੀ ਹੈਕਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਉਸ ਹੈਕਲ ਦੀ ਰਚਨਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਉਚਿਤ ਸਥਾਨ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਸੋਨੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 25 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 40; 1 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 14 ਤੋਂ 37)। ਇਸ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਜੇ ਨਗਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸ਼ੁੱਧ ਸੋਨੇ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਨਿਰਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਬਲੈਰ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਯਸ਼ਬ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਗਰ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਬਾਰੇ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਨਿਰਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਸ਼, ਮੈਲ ਜਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਸੋਨਾ ਦੇਸ਼ਰਹਿਤ ਹੈ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਰ-ਪਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੱਦਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦੇਣ।

ਯਸ਼ਬ ਨਾਮਕ ਰਤਨ ਦੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੁਝ ਮਤਭੇਦ ਹਨ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਰਤਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਆਭਾ ਬਿਖੇਰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ਸਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਦਮਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਤਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਵਿਸਮਾਦਕਾਰੀ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉਸੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਦੇ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਰਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਅਪੂਰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਕਰ ਸਕੇ।

ਨਗਰ ਦਾ ਮਾਪ।

ਜਦੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਤਦ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਉਸ ਮਹਾਨ ਨਗਰ ਦਾ ਮਾਪ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਪ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨਗਰ ਇੱਕ ਘਣ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਉਚਾਈ ਹਰ ਇੱਕ ਲਗਭਗ ਚੌਦਾਂ ਸੌ ਮੀਲ ਸੀ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 15 ਤੋਂ 17)। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਇਹ ਵਰਣਨ ਸੁਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਹੈਕਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਦਰਲਾ ਕਮਰਾ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਘਣਾਕਾਰ ਸੀ (1 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 20)। ਨਵਾਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵੀ ਘਣ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਕੁਝ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਦਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਮਾਪ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਮਾਪ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਮਾਪ ਲਿਆ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 17)। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਾਪ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਗਰ ਦੀ ਉਚਾਈ ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਉਸ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰ ਹੋਣਗੇ? ਉਸ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ? ਬਾਈਬਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਤਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵਾਂਗੇ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖਾਂ ਲਈ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨਗਰ ਦਾ ਮਾਪ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਨਬੀ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨਗਰ ਦਾ ਮਾਪ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਿਹਾ ਇਸਰਾਏਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਚੇ-ਖੁਚੇ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਕਾਰਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉਜਾੜ ਪਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਸ ਜਨ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਵੱਡੀ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਆਸ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।

ਨਬੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

“ਉਸ ਨੇ [ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ] ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਮੈਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਮਾਪ ਲੈਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਵੇਖਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਕਿੰਨੀ ਹੈ’... ਤਦ ਦੂਜੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਸ ਨੇਜਵਾਨ ਨੂੰ ਆਖ, “ਇੱਕ ਦਿਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਇੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਸਮੇਤ ਨਗਰ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ

ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਇਹ ਵਾਕ ਹੈ—ਮੈਂ ਆਪ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅੱਗ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਬਣਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਣ ਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਂਗਾ” (ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 5)।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਨਗਰ ਦੇ ਫਾਟਕ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿ ਸਕਣ। ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਗਰ ਦੇ ਫਾਟਕ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਗੇ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀ—ਇੱਕ ਸਵਰਗੀ ਨਗਰ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਫਾਟਕ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਦਾ ਲਈ ਹਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੋਣਗੇ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 25)।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰੀਤਿਕਰ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਿਆ—“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਗਰ ਦਾ ਆਉਣਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ।” ਤਦ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਰਹੇਗਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਨੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੌਤ।

ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਨਦੀ।

ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਨਦੀ ਨੂੰ ਵਗਦੇ ਵੇਖਿਆ।

“ਫਿਰ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਰਮਲ ਨਦੀ ਦਿਖਾਈ, ਜੋ ਬਲੈਰ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਨਗਰ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਨਦੀ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੁੱਖ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਨਵਾਂ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 2)।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਸੁੱਕੀ ਅਤੇ ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ ਵਹਾਉਣਗੇ।

• ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ, “ਮਾਰੂਥਲ ਲਬਾਨੇਨ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਾਂਗ ਹਰਿਆ-ਭਰਿਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 35 ਆਇਤ 2)।

- ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, “ਉਸ ਦਿਨ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ; ਉਸ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਮੁਰਦਾ ਸਾਗਰ ਵੱਲ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਵੱਲ ਵਗੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਸਰਦੀ ਦੋਹਾਂ ਰੁੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਵਗਦਾ ਰਹੇਗਾ” (ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 8)।

- ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੇ ਵੀ ਲਗਭਗ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ—ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਗੇ। “ਨਦੀ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਲਦਾਰ ਰੁੱਖ ਉੱਗਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੁਰਝਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਝੜਨਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਦਾ ਫਲ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਨਵਾਂ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਦੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 47 ਆਇਤ 12)।

ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਹ ਲੋਕ, ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਸੁੱਕੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਪਾਣੀ ਲਗਾਤਾਰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਨਿਰਮਲ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਵਰਣਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਦਭੁਤ, ਮਨੋਹਰ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਨਗਰ।

ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਲੈਕਸਿਕ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਵਸਤੂ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਗਰ ਨੂੰ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਅਤੇ ਪੌਲੋਸ—ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖਦਰਸ਼ੀ ਸਨ—ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਸਵਰਗੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਵਸਤੂਆਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨਗਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਿਆ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਮਹਾਨਗਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਤਦ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਤਸਵੀਰ ਉਭਰੇਗੀ? ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਨਗਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋਗੇ—ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਹੋਣਗੇ, ਵਪਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਹੋਣਗੇ, ਕਲਾ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹੋਣਗੇ, ਖੇਡ-ਰੁਦ ਦੇ ਆਯੋਜਨ ਹੋਣਗੇ, ਬਾਗ਼, ਅਜਾਇਬਘਰ, ਭੋਜਨਾਲੇ, ਪੁਸਤਕਾਲੇ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਸਭਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਸ ਤੇਜੇਮਈ ਮਹਾਨਗਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਵਗਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਨਦੀ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਨਗਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਦੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹਾਇਕ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਝਰਨੇ, ਤਲਾਬ ਅਤੇ ਝੀਲਾਂ ਵੀ ਹੋਣ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਹਰ ਜਲਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੈਠ ਰਹੇ ਹਨ, ਸੈਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਨਗਰ—ਮਹਾਨ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਗਰ—ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ।

ਕੀ ਪੂਰੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨਗਰ ਹੋਵੇਗੀ?

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨਗਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਆਪਣੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ; ਉਹ ਕੇਵਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆ ਕੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦੇ ਅਧਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਗਰ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

- ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਤਦ ਉਹ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। “ਫਿਰ ਉਹ [ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ] ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ, ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 10)। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ “ਇੱਕ” ਪਹਾੜ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਉਸ” ਪਹਾੜ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਸ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਪਹਾੜ ਹੋਣਗੇ।

- ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨਗਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸਥਾਨ ਹੋਣਗੇ। “ਕੌਮਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਕ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਗੇ... ਉਹ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਵਿਭਵ ਅਤੇ ਆਦਰ ਉਸ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਗੇ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 24 ਤੋਂ 26)।

ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਘਣਾਕਾਰ ਅਤੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਨਗਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਡਾ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸੁੰਦਰ ਕੁਦਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਰੁੱਖ, ਹਰਿਆਲੀ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਹੋਣਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਧਰਤੀ ਬਣਾਉਣਗੇ।

- ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਆਸ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਰਗੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਉਤਪਤ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਉਸ ਵਾਟਿਕਾ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਘਰ ਪਾਪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਕੇ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਕੇਵਲ ਘਣੀ ਹਰਿਆਲੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸੋਨਾ, ਸੁਗੰਧਿਤ ਰਾਲ ਅਤੇ ਗੋਮੇਦ ਵਰਗੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰ ਵੀ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਕੁਦਰਤੀ ਬਣਤਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁਤ ਕੁਦਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਚੰਭੇ ਆਖਦੇ ਹਾਂ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 14)।

- ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਵੀਂ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰੂਪ ਜਾਂ ਮੁੱਢਲਾ ਨਮੂਨਾ ਕਿਹਾ ਹੈ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 1)। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ ਵਰਗੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਵੀ, ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿੰਨਾ ਵਿਭਵ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਪੂਰਨ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕੀ ਉੱਥੇ ਸਮੁੰਦਰ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ?

ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਦੋ ਅਜਿਹੇ ਕਥਨ ਲਿਖੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸੂਰਜ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਚੰਦ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮੁੰਦਰ।

“ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਵੇਖੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਧਰਤੀ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਨਾ ਰਿਹਾ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 1)।

“ਉਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਚੰਦ ਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੇਲਾ ਉਸ ਦਾ ਦੀਵਾ ਹੈ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 23)।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਸੂਰਜ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਸਮੁੰਦਰ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਧਰਤੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ—ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਕੇ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਰਗੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੀ ਹੁਣ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ?

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਨਾ ਰਿਹਾ” ਇਹ ਵਾਕ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ

ਹੋਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਮੁੰਦਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਵੈਰੀ ਜੋ ਭਾਰੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਲਾਹ ਲੱਕੜ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਾ ਰਡਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਆਧੁਨਿਕ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚਟਾਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕੇ। ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਅੱਜ ਭਾਵੇਂ ਨੂਹ ਦੇ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਦਾ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ-ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਹਾਸਾਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਨਾ ਰਿਹਾ,” ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਂਗ ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸਿੱਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਲਰਾਸ਼ੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ—

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਪਾਪ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ। “ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਲਾ ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।’ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਧਰਤੀ’ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਸਮੁੰਦਰ’ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 10)।

- ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਚਾਰ ਵੱਡੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 10)। ਨਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਜਲ-ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਲਰਾਸ਼ੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

- ਨਬੀ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਮੁੰਦਰਾਂ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਟਾਪੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। “ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇਗੀ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 60 ਆਇਤ 5)। ਅਤੇ, “ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਟਾਪੂ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਗੇ; ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤਰਸੀਸ਼ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਹੋਣਗੇ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 60 ਆਇਤ 9)।

- ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜਿਸ ਨਦੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਜਾ ਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਲਰਾਸ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 1)।

- ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ, ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਨਮੂਨਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਝੀਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਮਹਾਸਾਗਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੀ ਉੱਥੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ?

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸੂਰਜ ਜਾਂ ਚੰਦ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਤੇਜ਼ਸਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 26 ਆਇਤ 13)।

ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਖ਼ਬਰ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਾਤ ਡਰਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹਨੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਤ ਦਾ ਉਤਰਨਾ ਕੀ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਨਗਰ ਦੇ ਫਾਟਕਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ ਵੱਡੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਂ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘਣਾ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਨੇਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ “ਨਗਰ ਦੇ ਫਾਟਕ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ,” ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਵਾਅਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਆਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 25)।

ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚੰਦ, ਤਾਰਿਆਂ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ਗੰਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣੀਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣੀਏ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਪਾਪ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਅਤੇ ਸਦੀਪਕ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸੂਲ ਦੇ ਇਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਯਾਦ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਹਾਨੀ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਦੀਪਕ ਲਾਭ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਇਹ ਵਰਣਨ ਹੀ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਉ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰੀਏ।

ਨਬੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਗਰ—ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ—ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਬੀ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਵੀਂ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਛਾਣੀ ਜਾ ਸਕੇਗੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ।

ਨਵੀਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀ।

ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ, ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਘਣਾਕਾਰ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਸਫ਼ਟਿਕ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਸੂਰਜ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਚੰਦ। ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜੋ ਮੁੱਢਲੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ।

- ਨਬੀ ਹੱਜਈ ਅਤੇ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਇੱਕ ਭਜਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰੇ ਸਦਾ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ।

“ਹੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ, ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ! ਹੇ ਸਾਰੇ ਚਮਕਣ ਵਾਲੇ ਤਾਰਿਆਂ, ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ! ਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਅਕਾਸ਼, ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ! ਹੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਇਰ, ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ!... ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ-ਸਦਾ ਲਈ ਸਥਿਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਉਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਦੇ ਟਾਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 148 ਆਇਤ 3 ਤੋਂ 6)।

• ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਰਾਜਾ ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸੁਲੇਮਾਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾਊਦ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ—ਜਿੱਥੇ ਅਕਾਸ਼, ਸੂਰਜ, ਚੰਦ, ਨਦੀਆਂ, ਸਮੁੰਦਰ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਅਤੇ ਟਾਪੂ ਹੋਣਗੇ।

“ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਦ ਤੱਕ ਸੂਰਜ ਚਮਕਦਾ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦ ਤੱਕ ਚੰਦ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਲੋਕ ਤੇਰਾ ਭੈ ਮੰਨਦੇ ਰਹਿਣਗੇ—ਹਾਂ, ਸਦਾ-ਸਦਾ ਲਈ!... ਉਹ [ਯਿਸੂ] ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਤੱਕ ਅਤੇ ਫ਼ਰਾਤ ਨਦੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 72 ਆਇਤ 5 ਤੋਂ 8)।

“ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਰਾਜੇ—ਤਰਸ਼ੀਸ਼ ਅਤੇ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ—ਅਤੇ ਸ਼ਬਾ ਅਤੇ ਸਬਾ [ਅਰਬ] ਦੇ ਰਾਜੇ ਉਸ ਲਈ ਭੇਟਾਂ ਲਿਆਉਣਗੇ। ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਡੰਡਉਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੀਆਂ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 72 ਆਇਤ 10)।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰ ਨਬੀ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਧਰਤੀ ਵੀ ਧਰਤੀ ਵਰਗੀ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਰਹੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਘਰ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਗ਼ਾਂ ਲਗਾਉਣਗੇ, ਫ਼ਸਲ ਵੱਢਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ, ਪੀਣ, ਹਾਸੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਉਤਸਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣਗੇ (ਟਿੱਪਣੀ 6 ਦੇਖੋ)।

“ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਨਵਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਮੇਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿਤ ਅਤੇ ਮਗਨ ਰਹੋ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਗ਼ਾਂ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣਗੇ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 65 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 21)।

“ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਵੇਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਵੱਸੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ” (ਮੀਕਾਹ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 4)।

“ਉਸ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਵੇਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋ ਸਕੇ” (ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 10)।

“ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਇਹ ਬਾਣੀ ਹੈ, ‘ਉਹ ਦਿਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅੰਨ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰ ਇੰਨੀ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਗਲੀ ਫ਼ਸਲ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲੱਗੇਗੀ... ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਗ਼ਾਂ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਲਗਾਉਣਗੇ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਖਾਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਮਧੁ ਪੀਣਗੇ’” (ਆਮੋਸ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 13 ਤੋਂ 14)।

“ਇਸ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਸੈਨਾਂ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਲਈ ਉੱਤਮ ਭੋਜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਭੋਜ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਉੱਤਮ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਮਧੁ ਦਾ ਵੀ ਭੋਜ ਦੇਵੇਗਾ... ਇਸ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਉਹ ਉਸ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਮੌਤ ਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਅੰਤ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੰਝੂ ਪੂੰਝ ਦੇਵੇਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 25 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 8)।

ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਬਹਾਲੀ।

ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋ, “ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਮ ਅਤੇ ਘੱਟ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਡਾ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ?”

ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਮੁੱਢਲੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ—ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਪਾਪ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ।

ਇਸੇ ਕਾਰਨ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

ਨਬੀ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਤਪਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ, ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਹਰੀ-ਭਰੀ ਘਾਹ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਬਨਸਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਇਸ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸੇ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਮੁੜ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਚਿਆ ਸੀ।

ਧਰਤੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਖੇਤੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਰਥਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਸੀ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਟਿਕਾ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਰੁੱਖ ਉਗਾਏ ਜੋ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਨੋਹਰ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਉੱਤਮ ਸਨ... ਫਿਰ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 15)।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਬਨਸਪਤੀ-ਜਗਤ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਵੇ, ਤਦ ਉਸ ਲਈ ਫ਼ਸਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਟਿਕਾ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਪਜਾਊ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਵਧਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਆਦਮ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧ ਰਹੀ ਬਨਸਪਤੀ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਪਰ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਉਸ ਵਾਟਿਕਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਮਿਤ ਸਪਲਾਈ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੀਜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੈਂਦੇ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਲਦਾਰ ਰੁੱਖ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਹਨ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 29)।

ਬੀਜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੌਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅੰਤਿਮ ਬਾਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੀਜ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੀਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਦਾ ਫਲ, ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੀਮਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਸਪਲਾਈ ਦਾ ਸਰੋਤ ਲਗਾਤਾਰ ਬਣਿਆ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ—ਜਿਵੇਂ ਆਦਮ ਨੂੰ—ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ ਅਤੇ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਅਤੇ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਵੀ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਖੇਤੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸੰਦ ਬਣਾਉਣਾ, ਢੁਕਵੇਂ ਬਸਤਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਘਰ ਅਤੇ ਭੰਡਾਰ-ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨਾ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਦਨ ਵਰਗੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ—ਜਿੱਥੇ ਖੇਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਘਰ ਹੋਣਗੇ, ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਭੋਜ ਹੋਣਗੇ। ਇਹੀ ਤਾਂ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਰੁੱਤਾਂ।

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨਗੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਸੀਮਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਮਿਤ ਸਪਲਾਈ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਅਤੇ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢਣ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਦਾ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਰਹੇਗਾ। ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਕਾਸ਼ੀ ਜੋਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

“ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋਤਾਂ ਹੋਣ, ਜੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ। ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਲਈ, ਰੁੱਤਾਂ, ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਹੋਣ।’” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 14)।

ਪਰ ਗੱਲ ਕੇਵਲ ਇੰਨੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੋਤਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਦਿਨ, ਵਰ੍ਹੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਰੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ, ਤਦ ਤੱਕ ਰੁੱਤਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।

“ਜਦ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ, ਤਦ ਤੱਕ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਅਤੇ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢਣ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਠੰਢ ਅਤੇ ਗਰਮੀ, ਗਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ, ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 22)।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਰੁੱਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਤਰਕ ਸਿਰਜਣਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਲੇਖਾਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖ ਹਨ ਜੋ ਵਿਗਿਆਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਭੂ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਜਲਵਾਯੂ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਅਧਿਐਨ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿਰਜਣਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਆਰੰਭਿਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਲ-ਵਾਸ਼ਪ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਰਤ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਰਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਗ੍ਰੀਨਹਾਊਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ, ਸੁਖਦ ਅਤੇ ਗਰਮ ਜਲਵਾਯੂ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੁੱਤਾਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ, ਤਦ ਤੱਕ ਰੁੱਤਾਂ ਵੀ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਹਾਲ ਦੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਿਰਜਣਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਟਿੱਪਣੀ 7 ਦੇਖੋ)।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੁੱਤਾਂ ਵੀ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਸ ਦੀ ਉੱਤਮ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਸਨ। ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੱਜ ਰੁੱਤਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪੱਖ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਾਰਨ ਹਵਾ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਿਤੇ ਭਿਆਨਕ ਗਰਮੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੇਕੇ ਕਾਰਨ ਫ਼ਸਲਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਠੰਢ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਸੜਕਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਜਿਹੀ ਰੁੱਤ-ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਣਘਾਤਕ ਮੌਸਮੀ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਜਦੋਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਦ ਜਲਵਾਯੂ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੀਆਂ। ਤਦ ਰੁੱਤਾਂ, ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੇਵਲ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਹਾਨੀ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲਾਭ ਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਹੈ, ਘੱਟਤਰ ਨਹੀਂ।

ਹਰ ਰੁੱਤ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਝੜ ਦੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰੀ ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਹੋ ਰਹੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਨੰਦਿਤ ਨਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ? ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੌਣ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਤ ਭਰ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਕੇਮਲ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਸਜੇ ਸਰਦ-ਰੁੱਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ? ਜੇ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਭੁਤ ਸੁੰਦਰਤਾਵਾਂ ਹੀ ਨਾ ਰਹਿਣ, ਤਾਂ ਕੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਰਤਮਾਨ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਕਹੀ ਜਾਵੇਗੀ?

ਵਰਖਾ ਦੀ ਬਰਕਤ।

ਭਾਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਜਲਵਾਯੂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਫ਼ਸਲ ਉਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਤਪਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉੱਥੇ ਫ਼ਸਲ, ਵਰਖਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਇਹ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬੂਟਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਉੱਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੇਤ ਦੀ ਕੋਈ ਬਨਸਪਤੀ ਅੰਕੁਰਿਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਰਖਾ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 5)।

ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਰਖਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੁਦਰਤੀ ਚੱਕਰ ਵੀ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਦੇ ਮੂਸਲਾਧਾਰ ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੜ੍ਹ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵਰਖਾ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੇਕ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵਰਖਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਰਕਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਦ ਵਰਖਾ ਮੁੜ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਬਰਕਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ।

“ਤਾਂ ਵੀ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ] ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਵਰਖਾ ਅਤੇ ਫਲਦਾਇਕ ਰੁੱਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰਦਾ ਰਿਹਾ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 17)।

“ਉਹ ਅਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਧਰਤੀ ਲਈ ਵਰਖਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਹਰੀ-ਹਰੀ ਘਾਹ ਉਗਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 147 ਆਇਤ 8)।

ਭਾਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਇਹ ਨਬੀ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਜਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਹੀ ਧਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ—ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਉਸ ਲਈ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪਸ਼ਟ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਕੇਵਲ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ

ਵਰਗਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਣਗੇ, ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਅਨੇਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੌਮਾਂ, ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ।

ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਪੱਤੇ ਪਹਿਨਾਂਗੇ, ਰੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਫਲ ਤੇੜ ਕੇ ਖਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸੂਈਆਂ ਉੱਤੇ ਸੋਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਨਵਾਂ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕੌਮਾਂ, ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਜਾਤੀਗਤ ਪਛਾਣ।

ਜਾਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਾਡੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ,

“ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਮੂਲ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ”
(ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 17 ਆਇਤ 26)।

ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਕੌਮਾਂ” ਜਾਂ “ਰਾਸ਼ਟਰ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—“ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ, ਜਾਤੀ, ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ।” ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

• ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ।

“ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਕੌਮ, ਹਰ ਗੋਤ, ਹਰ ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ”
(ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 9)।

• ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਕੋਮਾਂ” ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਕਮ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ, ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

“ਕੋਮਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਗੇ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 24)।

ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਰਾਜ।

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਅਜਿਹਾ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨੇਕ ਰਾਜ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਆਪ ਵੀ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ।

• ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

“ਉਹ [ਪ੍ਰਭੂ] ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਤੱਕ ਅਤੇ ਫ਼ਰਾਤ ਨਦੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ... ਤਰਸੀਸ ਅਤੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਉਸ ਲਈ ਭੇਟਾਂ ਲਿਆਉਣਗੇ... ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਡੰਡਉਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੀਆਂ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 72 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 11)।

• ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਵੇਖਿਆ।

“ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਾਜ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੁੱਗੇ-ਜੁੱਗ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 15)।

• ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਜਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ—

“ਹੇ ਯਿਸੂ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਗੋਤ, ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ, ਹਰ ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕੌਮ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ... ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 10)।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ।

ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਏ ਹੋਏ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਸੌਂਪਣਗੇ। ਪਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕੇਵਲ ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਬੀ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਅਤੇ ਵਿਭਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਪਰ ਅੱਤ ਮਹਾਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਸਦਾ-ਸਦਾ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ” (ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 18)।

“ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਰਾਜ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਭਵ ਅੱਤ ਮਹਾਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਸਦੀਪਕ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਗੇ” (ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 27)।

ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਲਈ ਰਚੇ ਗਏ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ “ਪ੍ਰਭੁਤਵ” ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਰੰਭ ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ।

“ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਆਉ, ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰਨ...’” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 26)।

“ਪ੍ਰਭੁਤਵ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣਾ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

• ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਬੁਲਾਹਟ ਦਾ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਅਤੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਤਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 10)।

• ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ “ਪ੍ਰਭੁਤਵ” ਦਾ ਅਰਥ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਦ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਤਦ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, “ਪ੍ਰਭੁਤਵ” ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੂਰੀ ਆਇਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

- ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ, ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਘਰੇਲੂ ਪਸ਼ੂਆਂ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੀਗਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰਨ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 26)।

- ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਦਾਵਿਦ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇਸੇ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, “ਤੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ—ਭੇਡਾਂ-ਬੱਕਰੀਆਂ, ਗਾਂ-ਬਲਦ, ਸਾਰੇ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂ, ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਹਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 8)।

ਉਤਪਤ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਇਸੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ।

“ਫਲੇ-ਫੁੱਲੇ, ਵਧੇ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰੋ [ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਾਧਨਾਂ ਸਮੇਤ]” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 28)।

“ਫਲੇ-ਫੁੱਲੇ ਅਤੇ ਵਧੋ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ “ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰੋ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਦੋਲਤ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਉਚਿਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਣਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ।

“ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੀਜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੈਂਦੇ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਲਦਾਰ ਰੁੱਖ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਹਨ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 29)।

ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ।

ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 1)। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕੀਤਾ।

- ਮੁੱਢਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਸ਼ੂ ਪਾਲੇ, ਤੰਬੂ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਵਾਦ-ਯੰਤਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿਘਲਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਲਾ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੀ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ

ਨਵੇਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਸਨ-ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ, ਨਗਰ ਵਸਾਏ ਅਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਸਾਮਰਾਜ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ। ਆਦਮ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਭੱਠਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਕਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਟਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਡਾਮਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਵੀ ਸਿੱਖੀ (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 22; ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 4)।

• ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਹਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ, ਆਪਣੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਈ ਹਰ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਘਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭੋਜਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਸਲ ਵੱਢਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਸਮਾਜ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਬਸਤਰ, ਗਹਿਣੇ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਚਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਣਾ।

ਸਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਨੇ ਅਨੇਕ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ—ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਤਰਕਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰ ਸੰਗੀਤਕ ਰਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਕਾਢਾਂ ਤੱਕ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਪਾਪ-ਗ੍ਰਸਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ। ਪਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਦੀਪਕ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰੇ ਜਿਸ ਲਈ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਰਕਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨੂਹ ਦੇ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ (2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 6)। ਉਸ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ

ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨੂਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੁੜ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆ ਕੇ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਣ।

ਜਲ-ਪਰਲੇ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਉਹੀ ਆਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ—“ਫਲੇ-ਫੁੱਲੇ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰੋ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 1)। ਨੂਹ ਨੇ ਇਸ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ, “ਅਤੇ ਨੂਹ ਨੇ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀ ਬਾਗ਼ ਲਗਾਈ” (ਉਤਪਤ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 20)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਸਗੋਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ।

ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਵੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ੁਨਯ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੱਖ ਜੋ ਪਾਪਪੂਰਨ ਸਨ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਾਪਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੁਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੋਭਾਵ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਦੇ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਰਬੋਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਉਸ ਮਹਾਨ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝਲਕ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਮੁੱਚੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰਬੋਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਆਰੰਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ “ਸਾਰੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਰਾਜ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਭਵ ਅੱਤ ਮਹਾਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ” (ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 27)। ਇੱਥੇ “ਵਿਭਵ” ਜਿਸ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਣਾ” ਜਾਂ “ਵਾਧਾ ਹੋਣਾ”। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹਰ ਕੰਮ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨਗੇ!

ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ?

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਹ ਚਿੱਤਰਣ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਆਮ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਆਤਮਿਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿਣ ਦਿਓ।

ਪਹਿਲੀ: ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰੇ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਵੀ ਇਸੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ।

“ਅਤੇ ਉਹ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ] ਜੁੱਗੋ-ਜੁੱਗ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 5)।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਧਰਤੀ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਬਣਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਵਰਗਦੂਤ ਵੀ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮਹਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਭਿਆਚਾਰ, ਸੱਭਿਅਤਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ-ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਾਰ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ “ਰਾਜ ਕਰਨਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਕੇਵਲ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ—ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਸਨਮਾਨ, ਬਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਣਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕਤੀ ਪਾਏ ਹੋਏ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਖ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ—ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਬਰਕਤਾਂ, ਲਾਭਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖੋਜਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਏ

ਹੋਏ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਮੁੜ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੱਭਿਅਤਾ ਮੁੜ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਕੇ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਵੇਗੀ।

ਦੂਜਾ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਕਾਢ ਕੱਢਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਖ, ਆਪਣੀ ਪਤਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ (ਡੇਹਰਾ) ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਲਾਤਮਕ ਕੁਸ਼ਲਤਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ, ਰੰਗਾਂ ਅਤੇ ਬਣਤਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਕਲਾ-ਕ੍ਰਿਤੀ ਬਣਾ ਸਕਣ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਕਲਾ ਸਿਖਾਉਣ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਕਾਰੀਗਰ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ।

“ਵੇਖ, ਮੈਂ ਬਸਲਏਲ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਹੈ... ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ, ਸਮਝ, ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸੋਨੇ, ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਕਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਵਸਤੂਆਂ ਬਣਾਉਣ, ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਜੜਨ, ਲੱਕੜ ਉੱਤੇ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਹੈ” (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 31 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 5)।

“ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ [ਬਸਲਏਲ] ਅਤੇ ਓਹੋਲੀਆਬ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ। ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨਿਆਰੇ, ਨਕਸ਼ੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਬੁਣਕਰ ਅਤੇ ਬਰੀਕ ਮਲਮਲ ਉੱਤੇ ਨੀਲੇ, ਬੈਂਗਣੀ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਧਾਗਿਆਂ ਨਾਲ ਕਢਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਹਨ” (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 35 ਆਇਤ 34 ਤੋਂ 35)।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜਾ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਬੁੱਧੀ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਦਭੁਤ ਜਿਗਿਆਸਾ ਅਤੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਉਸ ਨੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਕਹਾਵਤਾਂ ਕਹੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਲਬਾਨੇਨ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦਿਆਰ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਜੂਫਾ ਤੱਕ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੌਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਸ਼ੂਆਂ, ਪੰਛੀਆਂ, ਰੀਂਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਆਪਣੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਭੇਜਦੇ ਸਨ” (1 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 29 ਤੋਂ 34)।

“ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਾ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਆਦਰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਤਦ ਉਹ ਐਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਆਈ” (1 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 1)।

ਤੀਜਾ: ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਕਸਰ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੇਵਲ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੰਮ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਫਸਲ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਸਮੇਤ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਬਰਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਚਾਨਣ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕੇ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਭਲੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 16)।

“ਇਸ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਓ, ਭਾਵੇਂ ਪੀਓ, ਜਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਕਰੋ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 31)।

ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਵਿਭਵ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਹਾਕਮ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਗੇ... ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਵਿਭਵ ਅਤੇ ਆਦਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਗੇ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 24 ਤੋਂ 26)।

ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦਾ ਵਿਭਵ ਅਤੇ ਮਾਣ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਨ-ਸਮਰੱਥਾ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਪਛਾਣ ਉਸ ਦੀ ਸਭਿਆਚਾਰ, ਉਸ ਦੀ ਕਲਾ, ਉਸ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਉੱਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ

ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੀ ਉਪਜ ਅਤੇ ਵਿਭਵ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਗੇ।

“ਕੌਮਾਂ ਤੇਰੇ ਚਾਨਣ ਵੱਲ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਤੇਜ ਵੱਲ... ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਦੈਲਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇਗੀ... ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਧਨ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗਾ। ਉਠਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਤੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਭਰ ਦੇਣਗੇ; ਮਿਦਯਾਨ ਅਤੇ ਏਫ਼ਾ ਦੇ ਜਵਾਨ ਉਠ ਆਉਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਾ ਤੋਂ ਆਉਣਗੇ, ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਲੁਬਾਨ ਲਿਆਉਣਗੇ... ਕੇਦਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਨਬਾਯੋਤ ਦੇ ਮੇਢੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਗੇ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 60 ਆਇਤ 3 ਤੋਂ 7)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਮਹਾਨ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਉਪਜਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਫਲਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ—ਪਰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ; ਨਵਾਂ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਛਾਣਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ, ਵਰਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ। ਪਾਪ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇ—ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰਨਾ। ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ—ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ—ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਲੱਗੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪੱਖ ਉੱਥੇ ਵੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ—ਪਰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਬਸਤਰ।

ਵਰਤਮਾਨ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਵੀ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁੜ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਬਸਤਰ—ਦੋਵੇਂ ਹੀ—ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੂਲ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 29)।

ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਸਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਨੰਗੇ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਬਸਤਰ ਤਿਆਰ ਕਰੇ।

ਅਸੀਂ ਕੀ ਖਾਵਾਂਗੇ?

ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਭੋਜਨਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਵਾਂਗੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਸੰਦੀਦਾ ਵਿਅੰਜਨ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਸੇ ਪੂਰਵਜ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਅੰਜਨ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਇਆ ਤੁਹਾਡਾ ਨਵਾਂ ਮਿੱਤਰ ਆਪਣੇ ਜਨਮਸਥਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਭੋਜਨ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚੁਰ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਸੁਆਦਲੇ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨਗੇ।

ਕੀ ਅਸੀਂ ਮਾਸ ਖਾਵਾਂਗੇ? ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਮਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੌਤ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

“ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਤਿਮ ਵੈਰੀ ਜੋ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਮੌਤ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 26)।

ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣਾ ਅਨੇਕ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅੱਗੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸਟੀਕ, ਮੱਛੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਾਂ ਮੇਮਣੇ ਦਾ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਜੀਵਨ ਲਾਭ ਦੀ ਥਾਂ ਹਾਨੀ ਵਰਗਾ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ—ਜਾਂ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਅਜਿਹਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਆਦਲਾ ਮਾਸ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਾਧਨ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੋਣਗੇ।

ਅਸੀਂ ਕੀ ਪਹਿਨਾਂਗੇ?

ਬਸਤਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੋਮੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੋਗੇ ਜਾਂ ਲੰਮੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਲੋਕ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਉਹੀ ਪਹਿਨਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣ। ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨੀਲੀ ਜੀਨਜ਼ ਪਹਿਨਣ

ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਵੀ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਸਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਬਸਤਰ, ਜੋ ਅਸ਼ੋਭਨੀਕ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਘਮੰਡ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਪਹਿਨੇ ਜਾਣ, ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਜਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਬਸਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ। ਨਬੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਨਬੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ-ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੁੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਪਰਤ ਆਉਣ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹੀ... ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਹੋ ਗਈ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 8)।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਾਚਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਕੀਤਾ।

“ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਹੀਨ ਮਲਮਲ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ, ਸੁੰਦਰ ਕਢਾਈਦਾਰ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਾਏ, ਉੱਤਮ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਣੇ, ਕੰਗਣ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰ ਹਾਰ ਪਹਿਨਾਏ। ਤੇਰੀ ਨੱਕ ਲਈ ਨੱਥ, ਤੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਲਈ ਬਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਕਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਸਜ ਕੇ ਅਤਿਅੰਤ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਗਈ। ਤੇਰੇ ਬਸਤਰ ਮਹੀਨ ਮਲਮਲ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਕਢਾਈ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਸਨ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 13)।

ਇਸ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਨਿਹਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦਿਓ—ਇਹ ਖੁਦ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ, ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਬਸਤਰ, ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਾ ਤਾਂ ਬੁਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਨੁਚਿਤ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਖੁਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਵਰਤਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ।

“ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੋਂ ਨਿਕਲੋਗੇ, ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਜਾਓਗੇ। ਹਰ ਇਸਰਾਏਲੀ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੀ ਮਿਸਰੀ ਗੁਆਂਢਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤਰੀ ਤੋਂ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਬਸਤਰ ਮੰਗੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਾਓਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਓਗੇ” (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 21 ਤੋਂ 22)।

ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ “ਛੁਟਕਾਰਾ” ਜਾਂ “ਉੱਧਾਰ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 6)। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਇਆ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਕੇਵਲ ਲੋਕ ਹੀ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਸਤਰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ। ਜੇ ਬਸਤਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀ? ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਵਾਂਗ ਬਸਤਰ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਚਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਥਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖਦਾਇਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਣੀ ਔਖੀ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਅਸੰਤੋਖਦਾਇਕ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਕੰਮ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਆਦਮ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਬਣਿਆ (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 19)।

ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਔਖੀ, ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਫਲ ਮਿਹਨਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਡੂੰਘੇ ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਆਵਿਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰੇ। ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੱਚੇ ਸਾਧਨ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਯੋਗੀ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਤਿਆਰ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੀਜਾਈ ਅਤੇ ਵਾਢੀ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਜਲੀ ਵਰਗੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੁਤਵਾਕਰਸ਼ਣ ਵਰਗੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਸਮਝ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਨੇਕ ਉਦਯੋਗਾਂ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ।

- ਧਰਤੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਜ-ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ (ਵਿਗਿਆਨ)।

- ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕਰਨਾ (ਉਦਯੋਗ, ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ, ਪਸ਼ੂ-ਪਾਲਣ, ਧਾਤੂ-ਵਿਗਿਆਨ ਆਦਿ)।

- ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕਰਨਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾ ਸਕੇ (ਆਵਾਜਾਈ, ਜਹਾਜ਼ਰਾਨੀ, ਵਪਾਰ, ਵਣਜ, ਲਿਖਤ, ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਆਦਿ)।

ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ-ਨ-ਕਿਸੇ ਪੱਧਰ ਉੱਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਉਸ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਅੱਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਖਾ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤਸਾਧਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਸਰੋਤ ਮੰਨਣਾ ਐਖਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ਮਈ ਜੀਵਨ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਇਹ ਕੰਮ ਲੋੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਕਰਨਗੇ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਰੁਚੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜੀਵ-ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੋ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਹੋਣਗੇ—ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਭਾਗ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ?

ਬਾਈਬਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਘਰ ਬਣਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨਗੇ (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 65 ਆਇਤ 21)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

- ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੱਕੜ, ਇੱਟਾਂ, ਗਾਰਾ, ਕਿੱਲਾਂ, ਪਾਈਪ, ਤਾਰ, ਛੱਤ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਕੱਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਘਰ ਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਜਾਵਟੀ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਸਾਜ-ਸਜਾਵਟ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

- ਖੇਤੀ ਲਈ ਬੀਜ, ਟਰੈਕਟਰ, ਥੈਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਫਸਲ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ, ਉਸ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਅਨੇਕ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਸ਼ਟਰ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਕਮ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਸਨ-ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਹੁਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ।

“ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਸੇਵਕ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਦਸ ਨਗਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ... ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਪੰਜ ਨਗਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖ’” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 18)।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਨਬੀ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਪਾਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਬੇਅੰਤ ਧਨ-ਸੰਪਤੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਗੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 60 ਆਇਤ 5 ਤੋਂ 9; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 24)। ਅਤੇ ਤਦ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੋਲ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਧਨ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਭੁਤ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਣ।

- ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਕੁਝ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸਰਾਇਆਂ, ਹੋਟਲ, ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਭੋਜਨਾਲੇ ਚਲਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਗੇ।

- ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮੋਟਰ-ਗੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ? ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਗਰ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਲਈ ਵੀ ਥਾਂ ਹੋਵੇਗੀ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 21; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 2)।

ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗ।

ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, “ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ?” ਤਕਨੀਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ, ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਵਾਂਗੇ। ਵਪਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਪਪੂਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗੀ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਪਾਪ-ਗ੍ਰਸਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕੇਵਲ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਬਣਨਾ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਲਈ ਭੋਜਨਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਦਲਾ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ-ਨ-ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅਨੇਕ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—ਖਲਿਹਾਣ, ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜ, ਘੁਮਿਆਰ ਦਾ ਚੱਕ, ਦਾਖਰਸ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਕੁੰਡ, ਜੂਲੇ, ਹਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਸੰਦ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਢੁਕਵੀਆਂ ਤਕਨੀਕੀ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਉਹ ਭਾਗ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇ ਯਸ਼ਾਯਾਹ ਜਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਵੈਚਾਲਿਤ ਉਤਪਾਦਨ ਪੰਕਤੀਆਂ, ਕੰਪਿਊਟਰ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ।

ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਜਾਂ ਅਪਰਿਚਿਤ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਛੁਟਕਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ—ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਲਈ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀਏ।

ਆਪਣੀ ਪਤਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਆਕਾਸ਼, ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਅੰਤਰਿਕਸ਼ ਤੱਕ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਚੰਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਸਵੈਚਾਲਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਅਨੇਕ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੰਪਿਊਟਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੰਨੀਆਂ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਅਦਭੁਤ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀਆਂ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਾਂਗੇ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਵਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਹਨ।

ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਣਗਿਣਤ ਅਜਿਹੇ ਅਚੰਭੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖੋ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਕਾਸ਼ੀ ਜੋਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਅਣਗਿਣਤ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉੱਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਆਕਾਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ਮੰਡਲ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 1)।

“ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਕੀ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕੀ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ?” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 3 ਤੋਂ 4)।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਜਾਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਨੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਅੰਤਰਿਕਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਆਰੰਭ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਰਬਾਂ ਆਕਾਸ਼ਗੰਗਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਆਵਿਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਅਚੰਭਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਰਾਹ ਲੱਭਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਭੇਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਅਦਭੁਤ ਪੱਖ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਹਾਨ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਵਿਭਵ ਅਤੇ ਅਨੁਪਮ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਾਂਗੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ ਹੈ।

ਕੀ ਉੱਥੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ?

ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਕਿਤੇ ਨੀਰਸ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਛੁਟਕਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ।

ਪਾਪ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ—

“ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ... ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰੋ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 28)।

ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰੇ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਜ-ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਨੇਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਜਿਗਿਆਸਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਖੋਜ ਕਰੇ, ਅਨੁਸੰਧਾਨ ਕਰੇ, ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਖੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਚੇ ਗਏ ਹਾਂ ਕਿ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੀਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਅਨੁਭਵ ਕਰੀਏ। ਟੀਚੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਤਵ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਅੰਤਰ ਕੇਵਲ ਇੰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਹੁਣ ਐਥੀ ਅਤੇ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਉਹ ਫਲਦਾਇਕ, ਆਨੰਦਮਈ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਸੰਤੋਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਸੰਘਰਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਅਗਲੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਚਕ ਅਨੁਭਵ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਅਨੁਭਵ ਵੱਲ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਦੇਖਾਂਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ

ਦੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੌਕਿਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠੇ, “ਕੀ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ?”

ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਬੀ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ—

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਜੰਮਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਉਸ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਦਭੁਤ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਬਲਵਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਸਦੀਪਕ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਕਹਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਕਦੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 7)।

ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਵਾਧਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—“ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਸਥਾਰ।” ਇਸ ਲਈ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 7 ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, “ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਿਰੰਤਰ ਵਧਦੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਦੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।” ਨਵੇਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਰਾਜ ਲਗਾਤਾਰ ਫੈਲਦਾ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨਿਰੰਤਰ ਫੈਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਦੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 7)।

ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਉਤੇਜਕ ਕਥਨ ਹੈ! ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਸੰਸਾਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਸਮੂਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਣਗਿਣਤ ਆਕਾਸ਼ਗੰਗਾਵਾਂ, ਕਰੇੜਾਂ-ਅਰਬਾਂ ਤਾਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਿੰਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਨ—ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਜਣਾ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਫੈਲਦੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ?

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ—ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣ ਲਈ ਥਾਵਾਂ ਦੀ। ਉੱਥੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਕਦੇ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਜ-ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਅਚੰਭਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਜਾਣਨ ਲੱਗ ਪਵਾਂਗੇ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਰਹੇਗਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਬਦਲੇਗਾ, ਪਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਬਸਤਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖਦਾਇਕ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂਗੇ।

ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਨੇਕ ਹੋਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮ ਵੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਗੇ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉੱਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।

13

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਝਿੜਕ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉੱਥੇ ਜੀਵਨ ਆਨੰਦ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਨੇਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਾਪਪੂਰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਵਰਗ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਆਤਮਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ—ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਰੁਚਿਕਰ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕਿਸੇ ਰੋਮਾਂਚਕ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ, ਕਿਸੇ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ, ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਜਾਣਾ, ਕੋਈ ਖੇਡ ਖੇਡਣਾ, ਆਪਣੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਖੇਡ ਟੀਮ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਾਉਣਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ੌਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ। ਕੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਹੋਣਗੇ? ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ—ਹਾਂ!

ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਆਨੰਦ।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕੀਤਾ।

“ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕੀਤਾ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 2)।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥੱਕ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਅਲੱਗ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਤਮ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਵੀ ਮਨਾਇਆ (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 31; ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 31)।

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਦ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਸਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਭਰਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਸ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਲਈ ਸਮਾਂ ਅਲੱਗ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਰਹੀ।

- ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹਰੇਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਅਤੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਮਨੋਰੰਜਕ ਅਤੇ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੈ।

- ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ। ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਜੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਨਵਾਂ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਰਹੇਗਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਛੁਟਕਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੁਆਚ ਗਈ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਬਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਦਿਨ ਉਸ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ—ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਅਦਭੁਤ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ “ਵਿਸ਼ਰਾਮ” ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ “ਤਾਜ਼ਗੀ, ਨਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਤ੍ਰਿਪਤੀ” ਦਾ ਭਾਵ ਨਿਹਿਤ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠੇ, “ਜੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਅਤੇ ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਮਰ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਪਵੇਗੀ?”

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਸਿੱਧ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਜੀਵਨ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਦ ਵੀ ਸੀਮਿਤ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰੀਏ। ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਵਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਮੌਤ।

ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਸਿਰਜਣਾ ਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਚੰਭੇ ਕੇਵਲ ਉਪਯੋਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ,

ਉਹ ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਰੋਤ ਵੀ ਹਨ। ਰੁੱਖ ਕੇਵਲ ਲੱਕੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਆਪਣੇ ਵਿਭਵ, ਆਪਣੀ ਠੰਢੀ ਛਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਬਣੀ ਰਹੇ; ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 31)।

“ਅਕਾਸ਼ ਤਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਰਤੀ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 115 ਆਇਤ 16)।

ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਕਾਂਤ ਪਹਾੜੀ ਘਾਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਰੁੱਖ-ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਦਭੁਤ ਬਨਸਪਤੀ ਅਤੇ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਜਨ ਘਾਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਚੱਟਾਨੀ ਬਣਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਦ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਧਨ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਚੰਭਿਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਭਰਪੂਰ ਆਨੰਦ ਲਈਏ।

ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?

ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਦੀ ਹਰੇਕ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਕਸਿਤ ਕਲਾ, ਸੰਗੀਤ, ਨਾਚ, ਕਹਾਣੀ-ਕਥਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣਨਗੇ।

ਕਲਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਹਾਨਤਮ ਕਲਾਕਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਰੰਗਾਂ, ਬਣਤਰਾਂ, ਆਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਉੱਗਣ ਵਾਲੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਕਾਈ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨਾਂ, ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੱਕ, ਹਰ ਥਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਾਤਮਕਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਲਾ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ—ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਉੱਤੇ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਤਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ ਕਲਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਅਤੇ ਢੰਗ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਗਏ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਾਤਮਕ ਰਚਨਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਕਲਾਤਮਕ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਲਾਕਾਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਘੜਨਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਰਚਨਾ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਦਰ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਚਿੱਤਰਕਲਾ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਲਾ-ਵਿਦਿਆਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਰਹੋ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜੀਵਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਮੂਰਤੀਕਲਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਰਹੋ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਣਵਰਤੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰੋਗੇ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਆਪਣੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਭਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਨਾਚ।

ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ, ਨਾਚ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬੁਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਮਸੀਹੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਨਾਚ ਨੂੰ ਪਾਪ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਡਾਊ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 11)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਪਾਪੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਨੰਦਮਈ ਉਤਸਵ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੋਜ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਨਾਚ ਸੀ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 22 ਤੋਂ 25)। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਰੰਜਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰਦੇ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੰਗੀਤ।

ਬਾਈਬਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਗੀਤ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਵੀ ਦੇਖੇ।

- “ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ [ਯਿਸੂ ਨੇ] ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਲਈ... ਤਦ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਅਤੇ ਲੋਕ, ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀਣਾ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ... ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 9)।

- “ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਤੁਰੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ... ਤਦ ਉਹ ਸੱਤ ਸਵਰਗਦੂਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੱਤ ਤੁਰੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 6)।

ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੁਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਾਜ਼ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਵਜਾਉਣ, ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨੱਚਣ। ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਨੇਕ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਗੀਤਾਂ, ਨਾਚ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਵਜਾਏ ਗਏ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

- ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ। “ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ... ਨਰਸਿੰਗੇ ਦੀ ਧੁਨ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ; ਸਾਰੰਗੀ ਅਤੇ ਵੀਣਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ। ਡਫ਼ ਅਤੇ ਨਾਚ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ; ਤਾਰ ਵਾਲੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਬੰਸਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ। ਝਾਂਝਾਂ ਵਜਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ; ਉੱਚੀ ਧੁਨ ਵਾਲੀਆਂ ਝਾਂਝਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ। ਜਿੰਨੇ ਜੀਵ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 150 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 6)।

- ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਕੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਉਤਸਵ ਮਨਾਇਆ। “ਤਦ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਲਈ ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਇਆ... ਫਿਰ ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਭੈਣ ਨਬੀਆ ਮਿਰਯਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਡਫ਼ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਡਫ਼ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨੱਚਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੀਆਂ” (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 1; ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 20)।

ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਨਾਲ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਮਈ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਨਾਚ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਫਿਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ, ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਫਿਰ ਵਸਾਈ ਜਾਵੇਂਗੀ। ਤੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਡਫ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਵੇਂਗੀ ਅਤੇ ਨੱਚਦੇ-ਗਾਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਪਵੇਂਗੀ” (ਯਿਰਮਿਆਹ ਅਧਿਆਇ 31 ਆਇਤ 4)।

- ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਬੀ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਯਹੋਵਾਹ ਫਿਰ ਸੀਯੋਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਜਾੜ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਉਜਾੜ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਜਨ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਪਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਮਿੱਠੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਧੁਨ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗੀ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 51 ਆਇਤ 3)।

- ਖੁਦ ਪ੍ਰਭੂ ਵੀ ਗੀਤ ਗਾਉਣਗੇ। “ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਛੁਡਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਲਵਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਵੱਡੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਮਗਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਜੈਕਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਆਨੰਦ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਵੇਗਾ” (ਸਫ਼ਨਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 17)।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ। ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁਚਿਕਰ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, “ਉਹ ਸਭ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਵੀਣਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦਾਸ ਮੂਸਾ ਦਾ ਗੀਤ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 3)।

- ਮੂਸਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 18; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 32 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 43)। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਮੂਸਾ ਵੱਲੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਚੇ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਚਿਆ ਸੀ।

- ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਸੱਚ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ—ਜਿਵੇਂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਗੀਤ—ਉਹ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਗਿਟਾਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਵਿਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ—ਜਿਵੇਂ ਟਿਊਬਾ, ਵਾਇਲਿਨ, ਪਿਆਨੋ ਅਤੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਗਿਟਾਰ—ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗੀ?

ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਂ।

ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਅਸੀਂ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਅਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

- ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਪਛਾਣ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਂਗੇ ਜਿਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਨੇਕ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ, ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਪਪੂਰਨ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।

- ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਵੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਮੱਧਕਾਲੀਨ ਪੱਛਮੀ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰੇਗੋਰੀਅਨ ਭਜਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਗੀਤਕ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਸੰਗੀਤ ਸੰਬੰਧੀ ਰੁਚੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋ ਜਾਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਗੀਤਕ ਸ਼ੈਲੀ ਸਾਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਸੰਦੀਦਾ ਨਾ ਵੀ ਬਣੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲਾਭ ਹੀ ਲਾਭ ਮਿਲੇਗਾ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਪਿਆਨੋ ਜਾਂ ਗਿਟਾਰ ਵਜਾਉਣਾ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਬੈਲੇ ਨਾਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਗਰਿਮਾ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮਨੋਹਰ ਸਾਧਨ ਹੈ! ਪਰ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਵੀ ਇੰਨੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੈਲੇ ਸਿੱਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ।

ਕਹਾਣੀਆਂ।

ਰੁਚਿਕਰ, ਰੋਮਾਂਚਕ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁੱਢਲੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ—ਚਾਹੇ ਉਹ ਭਲਾਈ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਕਥਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਹਾਸੇ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹਸਾ ਦੇਵੇ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਰਹੱਸਮਈ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜੋ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਾਡੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੇ। ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਇਸ ਸਰਬਵਿਆਪੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

- ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣਗੇ” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 11)। ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਹੱਸਦੇ ਹਨ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

- ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਇੱਕ ਅਦੁੱਤੀ ਕਥਾਵਾਚਕ ਸਨ। ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਲਈ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋਈ ਗਲਤ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਕਹਾਣੀ ਸਾਡੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ—ਉਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਮਹਾਨ ਗਾਥਾ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਪਾਪ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਭੁਤ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਲਿਖਣ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਸ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਮਹਾਨ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਇਹੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣ।

- “ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ, ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ; ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੋ। ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ—ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਾਡੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 78 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 3)।

- “ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤਾਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਵਾਂਗੇ, ਸਗੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗ ਕੰਮਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁਤ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੇ ਹਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 78 ਆਇਤ 4)।

ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਿਸ-ਜਿਸ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨੇ ਲਿਖਣ-ਕਲਾ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇੰਨਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

- ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਦਾਵੂਦ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਜੰਮਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਰ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ... ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁੱਪੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ?” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 139 ਆਇਤ 16; ਅਧਿਆਇ 56 ਆਇਤ 8)।

- ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇਖੀਆਂ। “ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਦੇਖੀ... ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਉਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ... ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ ਸੀ... ਅਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 1; ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 2; ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 12)।

ਕੀ ਅਦਿੱਖ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹਨ?

ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਨੇਕ ਮਹਾਨ ਸਾਹਿਤਕ ਰਚਨਾਵਾਂ—ਜਿਵੇਂ ਗੱਦ, ਕਵਿਤਾ ਅਤੇ ਨਾਟਕ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵੀ ਉਸੇ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨਵੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤਦ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ, ਜਿਗਿਆਸਾ ਅਤੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਵੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਲਿਖ ਸਕਣਗੇ ਜੋ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ, “ਕੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਅਰਥਾਤ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨੀਰਸ ਹੋ ਜਾਣ)?” ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ, ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੁੱਧ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਬਾਈਬਲ, ਹੱਤਿਆ, ਸਾਜ਼ਿਸ਼, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਅਤੇ ਵਿਭਚਾਰ ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹਨੇਰੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਚਲਚਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਾ ਕੀ?

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤਕਨੀਕੀ ਤਰੱਕੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਤਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਅਲਾਵੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਖਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗ੍ਰੰਥ ਆਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਛਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ। ਪਿਛਲੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਨੇ ਚਲਚਿੱਤਰਾਂ, ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਕਹਾਣੀ-ਕਥਨ ਦੀ ਕਲਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਡੀਵੀਡੀ, ਐਮਪੀ3 ਪਲੇਅਰ, ਸਮਾਰਟਫੋਨ, ਈ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਯੂਟਿਊਬ™ ਵਰਗੇ ਅਨੇਕ ਸਾਧਨ ਹਨ।

ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਾਪੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੁਰਾਈ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਹ ਵੀ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਆਸ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।

ਖੇਡਾਂ।

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੇਡ-ਕੂਦ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗੋਲਫ ਖੇਡਣਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਫੁੱਟਬਾਲ ਟੀਮ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਾਉਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਚ ਨਾਲ ਭਰੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇੜਨ, ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਖੇਡ-ਕੂਦ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਂ।

- ਧਰਤੀ ਦੀ ਹਰ ਸਭਿਆਚਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੁਸ਼ਲ ਸਰੀਰਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਂਦੀ ਹੈ—ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜੰਗਲ ਦੀ ਪਗਡੰਡੀ ਉੱਤੇ ਦੌੜ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਟੇਡੀਅਮ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ

ਖੇਡ ਮੁਕਾਬਲਾ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ। ਇਹ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

• ਖੇਡ-ਕੂਦ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚੀ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢਕੀ ਢਲਾਣ ਉੱਤੇ ਸਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਝੀਲ ਨੂੰ ਤੈਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਉਪਕਰਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਈਕਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰੁਤਵਾਕਰਸ਼ਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੇਡ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੰਭਵ ਹੋਣਗੇ? ਕੀ ਇੱਕ ਸਿੱਧ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਖੇਡ ਹਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਖੇਡ-ਕੂਦ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਘੱਟ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਫੁੱਟਬਾਲ ਨੂੰ ਪੈਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਖਿਡਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦੌੜ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕਦਮ ਓਲੰਪਿਕ ਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤਮਗਾ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਦੌੜਾਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੀਮਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਗਿਆਨ ਵਧਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ।

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮੁਕਾਬਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਪਾਪ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੰਦਾ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਖੁਦ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਖੇਡ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਰੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਅਜਿਹੀ ਤੁਲਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ?

“ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਵੱਡਾ ਬੱਦਲ ਸਾਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਘੇਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਓ ਅਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬੇਝ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਪ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਲਝਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦੌੜੀਏ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 1)।

“ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਦੋੜ ਵਿੱਚ ਦੋੜਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੋੜਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨਾਮ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋੜੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਓ। ਹਰੇਕ ਖਿਡਾਰੀ ਜੋ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਜਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮੁਕਟ ਲਈ ਜੋ ਕਦੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 24 ਤੋਂ 25)।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਪਾਪ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਖਿਡਾਰੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਦਿੱਤੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲ ਦੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਮਸੀਹੀ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਲਈ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਅੰਤਿਮ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੀ, ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ।

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉੱਥੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਲਈ ਜੋ ਉਦੇਸ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੀ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ—ਭਾਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ—ਉਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸੰਤੋਖ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾਪਣ ਭਰਿਆ ਲੱਗੇਗਾ। ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਰੂਪ ਦਾ

ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਮਹਿਮਾਮਈ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ
ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰ।

ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਹੈ—ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸਥਾਨ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਸ਼ੂ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਭਵਿੱਖ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਗੁਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿੱਲੀਆਂ ਜਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਗਾਵ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੇ ਭਵਿੱਖ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸਥਾਨ।

ਆਓ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ।

ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਸ਼ੂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਾਸੀ ਹਨ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਾਭ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਸਾਥ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ; ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ।’ ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਮ ਕੋਲ ਲਿਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਆਦਮ ਨੇ ਹਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਾ ਜੋ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ, ਉਹੀ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਦਮ ਨੇ ਸਾਰੇ ਘਰੇਲੂ ਪਸ਼ੂਆਂ, ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖੇ। ਪਰ ਆਦਮ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਯੋਗ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਾ ਮਿਲਿਆ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 20)।

ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਤਮ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਦਮ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਇਹੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਆਦਮ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੱਵਾਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਸਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੈ ਕੇ ਬਣਾਇਆ।

ਭਾਵੇਂ ਪਸ਼ੂ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਦਮ ਕੋਲ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਹੱਵਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 20)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਸ਼ੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਦਿੱਤਾ।

“ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਉਹ ਨਾ ਬੀਜਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਵੱਢਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੰਡਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮੁੱਲਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ?” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 26)।

ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕ ਆਇਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਯਹੋਵਾਹ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆਵਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੇਮਲ ਦਇਆ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਉੱਤੇ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 145 ਆਇਤ 9)।

“ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਸ ਭਰੀ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 145 ਆਇਤ 15 ਤੋਂ 16)।

“ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੂੰ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 36 ਆਇਤ 6)।

ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਨੰਦ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 31)।

ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ—ਉਹ ਜੋ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ, ਡੂੰਘੇ ਵਣਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਅਥਾਹ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਈਬਲ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

“ਉੱਥੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ-ਵੱਡੇ ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਜਹਾਜ਼ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਲਿਵਯਾਤਾਨ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 25 ਤੋਂ 26)।

- ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਨਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਅਰਥ ਵਿੱਚ “ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਹੱਸਣਾ” ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਰਥ ਵਿੱਚ “ਖੇਡਣਾ” ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੇਡ ਕੇ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮਿੱਧੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ।

- ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ: “ਲਿਵਯਾਤਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਬਣਾਇਆ।” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 26)।

ਇਸ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਚਿਆ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਸਿਰਜਣਾ ਆਪਣੀ ਵਰਤਮਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹੇ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨੂੰ ਲੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਨਾ ਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਨਾ ਮਗਰਮੱਛਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲਣ ਲਈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਕੇ ਮੁਰਝਾਉਣ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਣ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਨਾਸ ਹੋਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਚਿਆ ਸੀ।

ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਆਦਮ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਵੰਸ਼ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ, ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

“ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਪਾਪ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 12)।

ਆਦਮ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼, ਪਸ਼ੂ-ਪੰਛੀ, ਬਨਸਪਤੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਧਰਤੀ ਵੀ ਮੌਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਾਅ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਦਾ ਕੰਮ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ਉਹ [ਯਿਸੂ] ਆਦਿ ਤੋਂ ਸਰਬੋਤਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾਯਾਤਰਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰਬੋਤਮ ਹਨ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਹੀ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਸਰਵੋਤਮ ਹਨ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਉਚਿਤ ਸਥਾਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਹਰ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਬਿਖਰੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼—ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਿਰਜਣਾ, ਪਸ਼ੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਣੂ—ਸਭ ਕੁਝ ਮੁੜ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਸਦਭਾਵ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਸ ਲਹੂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 20)।

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ; ਪਸ਼ੂ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਪਸ਼ੂ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਅਪਰੇਕਸ਼ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਿੱਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰੇ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਨੇ ਨਾਸ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਮੌਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਗੇ—ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਜੰਗਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂ ਮੇਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਚਰਨ ਵਾਲੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਸ਼ੂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਹਨ। ਮੈਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂ ਮੇਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਹਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 50 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 11)।

ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਪਸ਼ੂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਘਰ ਨਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਪਸ਼ੂ ਹੋਣਗੇ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਦੀਪਕ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਤਦ ਪਸ਼ੂ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ। ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਦਭਾਵ ਸੀ, ਉਹ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮੁੱਚੀ ਸਿਰਜਣਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹੇ ਜਿਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਉਸ ਲਈ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਟਿੱਪਣੀ 6 ਵੇਖੋ)।

“ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕੋਮਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 34 ਆਇਤ 28)।

“ਉਸ ਦਿਨ ਬਘਿਆੜ ਲੇਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਚੀਤਾ ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਲੇਟੇਗਾ। ਵੱਛਾ, ਜਵਾਨ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਪਾਲਿਆ-ਪੋਸਿਆ ਹੋਇਆ ਪਸ਼ੂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਏਗਾ। ਗਾਂ ਅਤੇ ਰਿੱਛ ਇਕੱਠੇ ਚਰਨਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਲੇਟਣਗੇ, ਅਤੇ ਸ਼ੇਰ ਬਲਦ ਵਾਂਗ ਘਾਹ ਖਾਏਗਾ... ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 9)।

ਪਸ਼ੂ ਫਿਰ ਜੀਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।

ਮਹਾਨ ਰਸੂਲ ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿਰਜਣਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰਨਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮੁੱਚੀ ਭੌਤਿਕ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।

“ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵੱਡੀ ਆਸ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਦਿਨ ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਉੱਟਕਟਾਰੇ, ਪਾਪ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਨਾਸ... ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵੀ ਉਸ ਮਹਿਮਾਮਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਮਾਣੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਜ ਤੱਕ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਣਾ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਬਨਸਪਤੀਆਂ ਵੀ—ਪੀੜਾ ਸਹਿੰਦੀ ਹੋਈ ਉਸ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 22)।

“ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਸਿਰਜਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਕਰਾਹਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ—ਅਜਿਹੇ ਸਰੀਰ ਜੋ ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਨਗੇ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 23)।

ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਵਲ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਪਸ਼ੂ-ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਵੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ।

ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਦਭੁਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਉਧਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸੇ ਜ਼ਬੂਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

“ਉੱਥੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ-ਵੱਡੇ ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਜਹਾਜ਼ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਲਿਵਯਾਤਾਨ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਤੇਰੀ ਵੱਲ ਆਸ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਤਦ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ; ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈਂ, ਤਦ ਉਹ ਉੱਤਮ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 25 ਤੋਂ 28)।

“ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਲੁਕਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ, ਤਦ ਉਹ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ, ਤਦ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਭੇਜਦਾ ਹੈਂ, ਤਦ ਉਹ ਮੁੜ ਰਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 104 ਆਇਤ 29 ਤੋਂ 30)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਸ਼ੂ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਉਹ ਮੁੜ ਰਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ “ਨਵਾਂ ਕਰਨਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ”, “ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣਾਉਣਾ” ਜਾਂ “ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ”।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਤਦ ਇਹ ਧਰਤੀ ਨਵੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਾਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਾਪਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ “ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਬਹਾਲੀ” ਹੋਵੇਗੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 21)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਗੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇਸੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੜ ਜੀਵਨ ਦੇਣਗੇ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨਵੇਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਸਗੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਚਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਪੂਰਨ ਜਿੱਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਅੱਜ ਲੁਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ ਸਾਡੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਓੜਲ ਹੋਈਆਂ ਹਨ; ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਅਜੇ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਹਨ!

ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੂਹਿਕ ਉਪਾਸਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਉਸਤਤ-ਉਪਾਸਨਾ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਯੂਹੰਨਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, “ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ‘ਜਿਹੜਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਯੁਗਾਂ-ਯੁਗਾਂ ਤੱਕ ਉਸਤਤ, ਆਦਰ, ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ’” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 13)।

- ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪ੍ਰਾਣੀ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸਿਰਜੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ”। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ—ਦੋਹਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 17; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 4; ਯਾਕੂਬ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 18)।

- ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਯੂਹੰਨਾ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ “ਪਸ਼ੂਆਂ” ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 9)।

ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ—ਦੋਵੇਂ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਆਮੀਨ!’ ਅਤੇ ਚੌਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਡਿੱਗ ਕੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 14)।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੌਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅਤੇ ਚਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦਾ ਸੱਤ ਵਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ—

“ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਨ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਬਲਦ ਵਰਗਾ, ਤੀਜੇ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਉਕਾਬ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਛੇ ਖੰਭ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ‘ਪਵਿੱਤਰ, ਪਵਿੱਤਰ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਜੇ ਸੀ, ਜੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ’” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 8)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਜੀਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਂਦ-ਧਾਰੀ”, ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਸਮਤੁੱਲ ਅਰਥ “ਪਸ਼ੂ” ਜਾਂ “ਜੀਵ” ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ “ਪਸ਼ੂਆਂ” ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 11; ਅਤੇ 2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 12; ਯਹੂਦਾਹ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 10)।

- ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸਿੰਘ, ਬਲਦ, ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਉਕਾਬ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹਨ, ਪਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੌਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅਤੇ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 11)।

- ਉਹ ਜੇ ਵੀ ਹੋਣ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਰੂਪ ਜਾਂ ਮੂਲ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਹੋਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮਾਨਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ ਉਕਾਬ ਨੂੰ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੁਣਿਆ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 13)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਵਰਗੀ ਸੈਨਾਵਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

“ਤਦ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਘੋੜਾ ਸੀ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ‘ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਸੱਚਾ’ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਸੈਨਾਵਾਂ ਚਿੱਟੇ ਘੋੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 14)।

ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਬੀ ਅਲੀਸ਼ਾ ਨੇ ਵੀ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ (2 ਰਾਜਿਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 17)।

ਮੇਰੇ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, “ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਕਾਬ ਜਾਂ ਚਿੱਟਾ ਘੋੜਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੇਖਾਂਗਾ? ਅਤੇ ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ? ਕੀ ਮੇਰਾ ਕੁੱਤਾ ਜਾਂ ਬਿੱਲੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ?”

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਰੋਆਂ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

ਪਹਿਲਾ: ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਵੀ “ਪ੍ਰਾਣ” ਹਨ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਸਦਾ ਲਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਜੋ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ—ਦੋਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਭੌਤਿਕ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਪੱਖ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਬਣਾਇਆ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ “ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਹ ਫੂਕਿਆ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਣ ਗਿਆ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 7)।

ਮੂਲ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਹ” ਲਈ “ਖਾਇ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ “ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ” (ਜਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣ) ਲਈ “ਨੇਫੇਸ਼” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਉਸ ਅਭੌਤਿਕ, ਅਦਿੱਖ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੋਂਦ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਦੋਵੇਂ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਪਾਠਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹੀ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਅਭੌਤਿਕ ਪੱਖ ਹੈ।

“ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ [ਨੇਫੇਸ਼] ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇ’... ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ [ਨੇਫੇਸ਼] ਅਤੇ ਚੱਲਣ-ਫਿਰਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਰ ਗਿਆ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 21)।

“ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਧਰਤੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ [ਨੇਫੇਸ਼] ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇ—ਘਰੇਲੂ ਪਸ਼ੂ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਗੰਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂ’” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 24)।

“ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂਆਂ, ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਗੰਗਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਹ [ਖਾਇ] ਹੈ, ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਪੌਦੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ’” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 30)।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀ ਤੋਂ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਨੇਫੇਸ਼” ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸਾਈਕੇ” ਵਰਤਿਆ। “ਸਾਈਕੇ” ਦਾ ਅਰਥ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੂਲ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਉਹ ਅਭੌਤਿਕ ਹੋਂਦ ਹੈ ਜੋ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਔਖਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ “ਆਤਮਾ” ਜਾਂ “ਪ੍ਰਾਣ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਅਭੌਤਿਕ ਪੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੇਦਯ ਦੇ ਯੁੱਗ ਤੱਕ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ (ਟਿੱਪਣੀ 8 ਵੇਖੋ)।

ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂ—ਜਿਵੇਂ ਕੁੱਤੇ ਜਾਂ ਬਿੱਲੀ—ਦੇ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਨਾ ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਭਾਵਿਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਪਸ਼ੂ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ, ਬੁੱਧੀਮਤਾ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਰਗੇ ਅਭੌਤਿਕ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂ ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ

ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਧੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਹਿੰਮਤ, ਦਇਆ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਵੇਰਵੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲੇ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸੱਚ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ (ਗਿਣਤੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 21 ਤੋਂ 35)।

ਕੀ ਪਸ਼ੂ ਮਰ ਕੇ ਸਦਾ ਲਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?

ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਗਲਤ ਅਰਥ ਲਗਾ ਕੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਸਦਾ ਲਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਅਨਿਆਇਆਂ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਲਾਪ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵਨ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ—ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜਾ ਵੀ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵਧਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਸਭ ਇੱਕੋ ਥਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਫਿਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ” (ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 20)।

“ਕੋਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?” (ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 21)।

ਜਦੋਂ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਤਦ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਭਵਿੱਖ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਕੇਵਲ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ—ਦੋਹਾਂ ਲਈ “ਆਤਮਾ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਭੌਤਿਕ ਪੱਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ “ਪ੍ਰਾਣ” ਜਾਂ “ਆਤਮਾ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ, ਪਸ਼ੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਅਭੇਤਿਕ, ਅਮਾਨਵੀ ਪੱਖ ਹੈ।

ਦੂਜਾ: ਇਹ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੋਵੇਗੀ—ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਛਾਣ, ਉਹੀ ਧਰਤੀ, ਉਹੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸੱਭਿਅਤਾਵਾਂ। ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਧਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ।

ਉਹੀ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਕਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫਿਰ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ।

ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਭੂਮਿਕਾ ਕੇਵਲ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਰਹੇ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਭ—ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦੋਵੇਂ—ਆਪਣੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ।

“ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਘਰੇਲੂ ਪਸ਼ੂਆਂ, ਰੀਂਗਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਅਤੇ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀਆਂ; ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ, ਹਾਕਮਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਆਂਕਾਰਾਂ; ਜਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕੁਆਰੀਆਂ, ਬੁੱਢਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ—ਸਾਰੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਵਲ ਉਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮਹਾਨ ਹੈ; ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 148 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 13)।

“ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 150 ਆਇਤ 6)।

ਤੀਜਾ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਭਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਭਲੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 11)।

ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਪਾਲਤੂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਵੇ?

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਕਠੋਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਭਾਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇੱਕ ਆਇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ-ਸਿੱਧੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਪਾਲਤੂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਆਉਣਗੇ—ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ—ਤਦ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੇਗਾ।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ।

ਸਵਰਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਦਾ ਇਹੀ ਇੱਛਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ। ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਆਯਾਮ—ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ—ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਡਾਏ ਹੋਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕੋ ਘਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਹੋਵੇਗੀ—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ। ਆਉ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹਾਂ।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ।

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਪਾਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਪੰਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਇਕੱਠੇ ਚੱਲਦੇ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਵਰਣਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ—ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਭਲੇ-ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਰੁੱਖ।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਲੇ-ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਨਾ ਖਾਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਣਗੇ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਗੇ (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 17)।

ਪਰ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਾਪ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰਾਪ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆ ਗਿਆ (ਟਿੱਪਣੀ 9 ਵੇਖੋ)।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਲੇ-ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਿਰ ਕਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੰਦਰਭ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਅਦੁੱਤੀ ਰੁੱਖ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਸ ਰੁੱਖ” ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, “ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਵਰਗਲੋਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 7)। ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 2)।

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਇਸ ਰੁੱਖ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਦਿੱਖ ਆਯਾਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਗਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸਵਰਗਲੋਕ ਦਾ ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ।

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਗਏ।

ਬਲਵਾਨ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੂਬ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਤੰਤਰ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੋ ਕਰੂਬ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 99 ਆਇਤ 1; ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 37 ਆਇਤ 16)।

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਉਸ ਧਰਤੀ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਕਰੂਬਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ, ਜੋ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖੀ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 23 ਤੋਂ 24)।

ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ—ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗਲੋਕ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਜੀਵਨ—ਨਾ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਵੀ ਅਦਿੱਖ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਵਰਗਲੋਕ ਦੀ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ।

ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਕੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਣ। ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਲਈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ, ਧਰਮੀ ਨੇ ਅਧਰਮੀਆਂ ਲਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੇ” (1 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 18)।

ਹੁਣ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਮੁੜ ਸਵਰਗਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਦਿੱਖ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਕੇਵਲ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਆਯਾਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਦੇ ਇਹ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵੰਡ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਤਮਿਕ ਆਯਾਮ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਦੋਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲਾ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

“ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰੇਗਾ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 10)।

ਇਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੈ—ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਵ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ, ਉਸ ਦੂਜੇ ਆਯਾਮ ਨਾਲ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਸਕੀਏ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨ ਅਦਭੁਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ—ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਸੱਚ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਦਨ ਦੀ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖ ਆਦਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਛੁਡਾਏ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਇੱਕੋ ਹੋਵੇਗਾ—ਅਤੇ ਤਦ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੰਨਾ ਮਨੋਹਰ ਅਤੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਦੁਲਹਨ ਦੀ ਅਨੁਪਮ ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਜ-ਧਜ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰ, ਅਰਥਾਤ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਸਜੀ ਹੋਈ ਦੁਲਹਨ ਵਾਂਗ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਦ ਮੈਂ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ‘ਵੇਖੋ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਸ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਪਰਜਾ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ।’” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 3)।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕੋ ਘਰ ਬਣ ਜਾਣ।

ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਦ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸੁਲਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦ ਸਵਰਗਲੋਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ, ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਜਾ ਦਾ ਸਦੀਪਕ ਨਿਵਾਸ।

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਆਉਣਾ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਸ ਮੋੜ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਸਾਲ, ਅੱਗੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਘੜੀ ਨਿਰੰਤਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਸਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਾਟਿਆਂ ਅਤੇ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਉਮਰ ਕੇਵਲ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਤਾਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦੀ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਵੀ ਸੀਮਤ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਖੁਸ਼ਬੂਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦਬਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਸਾਡੇ ਟੀਚੇ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਜਾਂ ਜੇ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਦਿਨ ਅਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ—ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਇਹ ਜੀਵਨ ਅਧੂਰਾ ਹੈ।

ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮਿਹਨਤ, ਦੁੱਖ, ਘਾਟ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੇ ਰੋਗ, ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਕਾਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ।

ਪੱਛਮੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਵਾਲੇ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨ, ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਅਤੇ ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੇ

ਰਹੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਅੱਜ ਵੀ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

- ਅਸੀਂ ਨਿਰੰਤਰ ਦਬਾਅ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਕੰਮ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਥੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਅਪ੍ਰੀਤਮ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ, ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

- ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਜਾਂ ਆਨੰਦ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਔਖਿਆਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਹਫ਼ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ ਉੱਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਿਤਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀਆਂ ਜੈਲੀਫ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਕੈਪਿੰਗ ਯਾਤਰਾ ਨੇੜਲੇ ਕੈਬਿਨ ਦੇ ਰੋਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਕਰਕੇ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਹਾਵਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵੀ ਇਸ ਸੋਚ ਨਾਲ ਫਿੱਕੀਆਂ ਪੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸੈਮਵਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।

- ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਫ਼ੈਨ ਦੀ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਅਜਿਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਰੱਖ ਦੇਵੇ।

- ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਸਾਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ, ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਬਿਖਰ ਜਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਜਣੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦੀ।

ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਅਸਥਿਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅਨੇਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕਠੋਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਕਦੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸੁਪਨਿਆਂ, ਗੁਆਏ ਹੋਏ ਮੌਕਿਆਂ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆ ਸਕੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਹੈ।

- ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕ ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵਿਕਸਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ।

- ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਇਸ ਲਈ ਬਦਲ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਮੇ, ਕਿਸੇ ਨਿਰਦਈ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ।

- ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਲੇਖਕ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਜਨਮਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੀ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਵਿਲੱਖਣ ਖੋਜਕਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਅੱਸੀ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਖੋਜਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਮਹਾਨ ਖਿਡਾਰੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ

ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਖੇਡ ਨਾ ਖੇਡ ਸਕਿਆ। ਜਾਂ ਉਸ ਸੁਰੀਲੀ ਗਾਇਕਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਗਰੀਬ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਲੇਰੀਆ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ।

- ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਨਾ ਮਿਲਿਆ? ਅਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਰਿਹਾ? ਕਿੰਨੇ ਜੋੜਿਆਂ ਨੇ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਤਾਘ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੰਤਾਨ ਨਾ ਮਿਲੀ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਗਰਭਪਾਤ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਾਦਸੇ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਈ ਗਈ? ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੁਲਮ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸੁਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿਆ?

- ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੁਖੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵੀ ਖੋਹ ਲਿਆ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੀਏ, ਤਾਂ ਪਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਆਦਮ—ਅਤੇ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ—ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਣਾ ਕੀਤਾ।

“ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਰਜਿਆ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਜਿਆ; ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ।” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 27 ਤੋਂ 28)।

ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਆਨੰਦਿਤ ਬਣਾਉਣਾ।” ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ, ਆਨੰਦ, ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਨਾਲ ਫਲੇ-ਫੁਲੇ। ਪਰ ਪਾਪ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ।

ਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਖੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਸਫਲ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਅਨਿਆਂ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ!

ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਪੂਰਤੀ।

ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟ ਦੇਣ, ਹਰ ਘਾਟੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਮਾਂ ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ, ਮੌਕਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਔਖਿਆਈਆਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਕੇਵਲ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਪੂਰਤੀ ਦਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।

- ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਨਿਆਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ।

“ਧੰਨ ਹੋ ਤੁਸੀਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਭੁੱਖੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੱਜਾਏ ਜਾਓਗੇ। ਧੰਨ ਹੋ ਤੁਸੀਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਰੋਂਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੱਸੋਗੇ। ਧੰਨ ਹੋ ਤੁਸੀਂ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਣਗੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਗੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਜਾਣ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦੇਣਗੇ। ਉਸ ਦਿਨ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉੱਛਲਣਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਖੋ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਇਨਾਮ ਵੱਡਾ ਹੈ।” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 21 ਤੋਂ 23)।

- ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਬਾਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਘਰ, ਜਾਂ ਭਰਾ, ਜਾਂ ਭੈਣ, ਜਾਂ ਪਿਤਾ, ਜਾਂ ਮਾਤਾ, ਜਾਂ ਪਤਨੀ, ਜਾਂ ਬੱਚੇ, ਜਾਂ ਖੇਤ ਛੱਡੇ ਹਨ, ਉਹ ਮੈਂ ਗੁਣਾ ਪਾਏਗਾ ਅਤੇ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 29)।

- ਰਸੂਲ ਪੌਲਸ ਨੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ:

“ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਮਹਾਨ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 18)।

ਘਾਟਿਆਂ ਦਾ ਫਲ, ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ।

ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਸਾਏ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਖੋਹ ਜਾਣ ਦਾ ਦੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਆਏ ਹੋਏ ਮੌਕਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਲਈ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਕੋਣ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?

- ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 30 ਤੋਂ 31)। ਇਸ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ।

- ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵੱਡੇ ਬੱਦਲ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ”—ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 1)। ਇਹ ਆਇਤ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਤਰੱਕੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

- ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 10)। ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਆਏ ਸਨ।

ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ (ਟਿੱਪਣੀ 4 ਅਤੇ ਟਿੱਪਣੀ 10 ਵੇਖੋ)। ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਹਰੇਕ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਘਾਟ ਜਾਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਭਾਵੇਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਰਹੇ ਕਿ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਰਹਿ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਦਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕਤਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਪੂਰਤੀ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

• ਉਹ ਪਿਤਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਖੋਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਸਦੀਪਕ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ—ਜੇ ਉਹ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਗੁਆਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮਿਲੇਗਾ।

• ਉਹ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਹੁਣ ਉਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਸੀਂ ਸਭ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਅਜਿਹੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਰਦੀ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਅਸਲ ਸੋਗ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਕੇ ਅੰਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਿੱਤਰ ਜਾਂ ਪਿਆਰੇ ਜਣੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਉਸ ਆਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਮੌਤ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਸੋਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੱਚੀ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਾ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵਰਤਮਾਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਘਾਟੇ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲਾਭ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਹੈ (ਟਿੱਪਣੀ 11 ਵੇਖੋ)।

ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿਛੋੜੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੇਵਲ ਅਸਥਾਈ ਹੈ।

ਜਿਸ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁੜ ਖੇਡੇਗਾ—ਭਾਵੇਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਗੇ, ਉਦੋਂ ਉਹ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣ—ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਨਾਸਵਾਨਤਾ ਦਾ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਮੁੜ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਦੌੜ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਜੇ ਕੁਝ ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਗਠੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਸਭ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ—ਚਾਹੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਉੱਥੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਮਿਲੇਗੇ।

ਜੀਵਨ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਆਇਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਥਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਛੁਟਕਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਾਪਸ ਦੇਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਟੀਚਾ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਅਣਜਾਣ ਜਾਂ ਅਪਰਿਚਿਤ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਇਸ ਲਈ ਚਾਹਿਆ ਸੀ।

ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।

ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੌਰਾਨ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਰਤੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਜਿਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਰੂਪ ਅੱਗੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਝਲਕ ਹਨ।

ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਦੀ ਹਰੇਕ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪਿਆਰ, ਸਾਂਝੇ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਆਨੰਦਮਈ ਉਤਸਵਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਡਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅਨਮੋਲ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਜਣਾ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਡੂੰਘੀ ਵੇਦਨਾ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਰਿਸਮਸ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਨਮਦਿਨ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਿਉਹਾਰ।

ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਕੁਝ ਹੁਣ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਆਸ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਆਨੰਦਪੂਰਵਕ ਉਤਸਵ ਮਨਾਵਾਂਗੇ।

ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਰਿਸਮਸ ਵੀ ਮਨਾਵਾਂਗੇ!

ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਡਾਊ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁੱਤਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 32)।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਉਤਸਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਨੰਦਿਤ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭੋਜਨ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸੰਗੀਤ, ਨਾਚ, ਉੱਤਮ ਭੋਜਨ, ਪੇਯ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਤਸਵ ਸੀ—ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਆਨੰਦਮਈ ਸਮਾਰੋਹ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਨੰਦਪੂਰਣ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਉਤਸਵ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੁਦ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਭੋਜਨ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਨਗੇ।

“ਸੈਨਾਵਾਂ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਲਈ ਉੱਤਮ-ਉੱਤਮ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ, ਉੱਤਮ ਦਾਖਮਧੂ ਦਾ ਭੋਜਨ... ਉਹ ਇਸੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਉਸ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪਿਆ

ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਓੜਨੀ ਨੂੰ ਜੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਨਿਗਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਪੂੰਝ ਦੇਵੇਗਾ।” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 25 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 8)

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਉਤਸਵ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੋਏ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਿੱਕਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਤਸਵ ਮਨਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਦਾ ਲਈ ਮਿਟ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਭੋਜ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਹੋਈਏ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਧੁੱਤ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਝਗੜਾ, ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਜਾਂ ਕਲੇਸ਼ ਹੋਵੇ।

ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਨੰਦ।

ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੁਹਾਵਣੇ ਪਲ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਹਕੀਕਤਾਂ ਕਾਰਨ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਡਰ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਮਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੁਖ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਟਿਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਛਾਂ ਸਦਾ ਲਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਆਨੰਦ ਸਾਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਆਨੰਦ, ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਠੋਰ ਹਕੀਕਤਾਂ ਤੋਂ ਅਜੇ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਾਂ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਖ਼ਤਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਅਸੀਂ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਘਾਹ ਉੱਤੇ ਲੇਟ ਕੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ ਆਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਾਂ। ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਦੌੜਦੇ ਸਾਂ ਅਤੇ ਕੱਚ ਦੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਜੁਗਨੂੰ ਫੜਦੇ ਸਾਂ। ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹੀ ਬਾਲ-ਸੁਭਾਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਆਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਆਸ਼ਾਵਾਦ—ਅਰਥਾਤ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਆਨੰਦ—ਇੱਕ ਦਿਨ ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹੁਣ ਕਿਸੇ ‘ਬਕੇਟ ਲਿਸਟ’ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕ 'ਬਕੇਟ ਲਿਸਟ' ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ—ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਗ੍ਰੈਂਡ ਕੈਨਿਯਨ ਦੇਖਣਾ, ਸਕਾਈਡਾਈਵਿੰਗ ਕਰਨਾ, ਮਾਊਂਟ ਐਵਰੇਸਟ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਜਾਂ ਹਵਾਈ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ।

ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਇਸ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ, ਰੁਚੀਆਂ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕੇਵਲ ਇਸ ਜੀਵਨ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਵੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਣ ਦਾ ਦਬਾਅ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧੂਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ ਇੱਕ “ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੂਚੀ” ਹੈ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।

ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਰੁਚੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਸਕਾਂ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ।

ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਣਗੇ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੀ-ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਦੱਸਣਗੇ ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਇੱਛਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਾਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਥਾਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਗੇ, ਮਾਨੇ ਮੈਂ ਖ਼ੁਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹੀ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਜਣਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਿਆ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਟਾਰ ਟ੍ਰੈਕ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਹੋਲੋਡੈੱਕ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਹ ਸਟਾਰਸ਼ਿਪ ਐਂਟਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਆਭਾਸੀ ਹਕੀਕਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੇ ਦਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਲੈ ਕੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਵਰਗਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਉਸ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਅਦਭੁਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਭਵਿੱਖਵਾਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਰਚਨਹਾਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸ ਪਿਤਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ—ਉਹੀ ਪਿਤਾ ਜੋ ਅਸਮੇਂ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੁਣ ਵੱਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਆਏ ਹੋਏ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ।

ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਘਾਟੇ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲਾਭ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ‘ਬਕੇਟ ਲਿਸਟ’ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਥਾਂ ‘ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੂਚੀ’ ਬਣਾਓ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਰੁਚੀ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਖੇਡ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਨਾਵਲ ਲਿਖੋ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗੀਤਕ ਰਚਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਸੁੱਤੀਆਂ ਪਈਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਅਤੇ ਕੋਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੋ ਜੋ ਸੂਰਜੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਹੱਦ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਹਿ ਉੱਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਲਾੜ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।

ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਆਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹੈ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, “ਕਾਸ਼! ਮੈਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਇਹ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ।”

ਹਾਂ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘੜੀ ਨਿਰੰਤਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੋ।

ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਏ ਹਨ।

ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਕੇਵਲ ਵਰਤਮਾਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜੀ ਉੱਠੇ ਹੋਏ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ, ਸਦਾ ਜਵਾਨ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਨ ਜੀਵਾਂਗੇ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਧਰਮੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਸਵੇਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਹੋਣ ਤੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਮਕਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” (ਨੀਤਿਵਚਨ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 18)।

ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼।

ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਸਮੁਦਾਇਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਧਿਆਨ ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ—ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਨਾ ਚੰਗਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਸਾਡੇ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਸਦੀਪਕ ਭਵਿੱਖ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ, ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਦੀਪਕ ਹੋਂਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਇਹੀ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਸਾਡੀ ਸਮੁੱਚੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਰਸਯੋਗ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਨ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ,

“ਜੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਆਸ ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਂ।” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 19)।

ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਜੇ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹੈ, ਉਹ ਕੇਵਲ ‘ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਜੀਵਨ’ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਗੋਂ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਹੀ ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਥਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ।

“ਆਪਣਾ ਮਨ ਸਵਰਗੀ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਓ; ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਲਝੇ ਨਾ ਰਹੋ।” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 2)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ।

ਪਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਔਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਆਸ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ,

“ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਹਲਕੇ ਅਤੇ ਪਲ-ਭਰ ਦੇ ਕਲੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸਦੀਪਕ ਮਹਿਮਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ... ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਜੋ ਅਜੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ ਉਹ ਸਦੀਪਕ ਹਨ।” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 18)।

ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭ੍ਰਾਂਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਡਾ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਸਾਨੂੰ ਲਾਭ ਦੀ ਥਾਂ ਘਾਟੇ ਵਰਗਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਡਰਨ ਜਾਂ ਭੈਭੀਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਜਲਾ ਹੈ—ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰ ਆਵੇਗਾ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉਹੀ ਧਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ—ਨਵੀਂ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀ ਵੀ; ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਾਡਾ ਸਦੀਪਕ ਘਰ ਨਾ ਤਾਂ ਨੀਰਸ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਅਜੀਬ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਰੇ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਸੰਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਹ ਜੀਵਨ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਚਾਹਿਆ ਸੀ।

ਉੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ—ਚਾਹੇ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਸਰਾਮ, ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਆਨੰਦ—ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਾਡੇ ਸਹਿ-ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।

ਪਰ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦਿਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਹਾਨ ਲਾਭ ਹੈ—ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਆਉਣਾ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਰਗ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਭਲਾਈ ਦਾ ਮਾਪਦੰਡ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਮਾਪਦੰਡ ਉੱਤੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦਾ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ।” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 23)।

ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਪੀ ਠਹਿਰੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਹੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਲੀਦਾਨ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਬੀ ਜਾਂ ਮਹਾਨ ਨੈਤਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਣਾ ਛੱਡੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਦੀਪਕਤਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਏ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼—ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਸਕੇ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਧੋਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲੈਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਈਏ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦਾ, ਆਪਣਾ ਮਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਮੁੱਚੀ ਹੋਂਦ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿਓਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣਗੇ—ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਅਦਿੱਖ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ।

ਜੀਵਨ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਜ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਸਮਰਪਣ ਕਰੋ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਦੀਪਕਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ।

ਸਵਰਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੀ ਹਨ।

ਹਵਾਲਾ-ਟਿੱਪਣੀਆਂ।

2 ਕੁਰਿਨਥਿਯੋਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 4 ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਵਰਨਣਯੋਗ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ।” ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਅਰਥ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਵਰਣਨ ਲਿਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ?

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਦੋ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਪਹਿਲਾ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਢੁਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਦੂਜਾ, ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗ-ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਮੰਦਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਤੰਬੂ (ਤੰਬੂ-ਏ-ਮੁਲਾਕਾਤ) ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਿਲਾਪ ਵਾਲਾ ਤੰਬੂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਲੀਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣ।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,

“ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਂ। ਇਸ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।” (ਕੁਰ ਅਧਿਆਇ 25 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 9)।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਨਮੂਨਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਅਸਲ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 5; ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 23)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਭਿਖਾਰੀ ਲਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਘਟਨਾ।

ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਾਜ਼ਰ ਦੱਸਿਆ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪਾਤਰ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਾਮ ਲਿਆ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਾਜ਼ਰ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 5)।

ਜੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਭਿਖਾਰੀ ਲਈ ਇਹੋ ਨਾਮ ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਮਿੱਤਰ ਲਾਜ਼ਰ ਨਾਲ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਵਧੇਰੇ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਚਰਨ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਧਨਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜੋ ਪੀੜਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਲਾਜ਼ਰ ਉਸ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ “ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦ” ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੰਚਿਤ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 25)।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ—ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ—ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਸੁਣਾਈ ਸੀ।

ਫ਼ਰੀਸੀ ਵੀ ਉਸ ਧਨਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੋਭੀ ਸਨ।

ਇਸ ਵਰਣਨ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਨਾ ਮੁੜੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋਭੀ ਜੀਵਨ-ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਵੀ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਇਸ ਵਰਣਨ ਦੇ ਕੁਝ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਚਰਚਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਜੇ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਜਣੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ ਹੈ—ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕਤਾ ਦੇ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦੀਪਕ ਆਨੰਦ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਪਲ-ਭਰ ਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਖਿਡੌਣਾ ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੱਚਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣੇ ਦਾ ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ ਉੱਨੀ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਉਸ ਪਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਪੀੜਾਵਾਂ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 18; ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 18)।

ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, “ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਓ।”

ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ,

“ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਦੋਂ ਠੀਕ ਕਰੋਗੇ?”

ਉਹ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਹੋਰ ਨਿਵਾਸੀ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਉਦੇਸ਼ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

ਕੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਗੱਡੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਮਿਲੀ ਹੈ?

ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ।

ਹਾਂ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਸਾਡੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਅਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 28 ਤੋਂ 31; ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 1)।

ਜੇ ਲੋਕ ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ www.richesinchrist.com ਉੱਤੇ ਜਾਓ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਸ਼੍ਰਵਣ-ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ—“ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?” (4 ਅਕਤੂਬਰ, 2013) ਅਤੇ “ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ” (11 ਅਕਤੂਬਰ, 2013)।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਰੇਕ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਜੰਮਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗੀ।” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 6)।

ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਤਲਹਮ ਵਿੱਚ ਮਰਿਯਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਵਜੋਂ ਜਨਮੇ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਉਸ ਕੰਮ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰਨਗੇ—ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਣਗੇ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੇ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਅ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਨੇਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ—ਜਿਵੇਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦਾ ਉਠਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਮਹਾਂਕਲੇਸ਼, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਆਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਰਾਜ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਹੈ—ਨਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ।

ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੇ ਹੋਰ ਪੱਖਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤ-ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭੰਬਲਭੂਮੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਆਪਸੀ ਮੇਲ ਹੈ।

ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ “ਕੰਮ ਅਤੇ ਤੱਥ” ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਾਸਿਕ ਪੱਤਰਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਲੇਖ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਜਣਾ ਖੋਜ ਸੰਸਥਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ:

“ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਜਣਾ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਲ-ਵਾਸਪ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਮੂਨਾ ਕਠੋਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਦ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਜਲ-ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਉਤਪਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਅਗਵਾਈ ਨਾਲ ਉਸ ਰੋਚਕ ਯੁੱਗ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।” (ਥੋਮਸ, ਜਨਵਰੀ 2016, ਪੰਨਾ 20)।

ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਜੋਂ ਕਿ ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਅਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੁਖੇ” ਦਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਵਰਗਾਰੋਹਣ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ “ਸੁਖੇ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹਨ।

“ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੇਗਾ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ; ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਣ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾ ਲਵੇਗਾ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੀ ਹਾਨੀ ਉਠਾਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ? ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕੀ ਦੇਵੇਗਾ?” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 25 ਤੋਂ 26)।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਭਲੇ ਤੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੁੱਖ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਸੀ।

ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੁੱਖ ਸਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕਾਫ਼ੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਸਲ ਰੁੱਖ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਵੀ ਸਨ।

ਜੇ ਆਦਮ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਖਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਚੋਣ ਆਦਮ ਅਤੇ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੰਦੀ।

ਪਰ ਦੂਜੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਆਦਮ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਮੌਤ ਬਣਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਰੋਤ—ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ—ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਟਨਾ ਸੀ।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ ਜਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਯਾਹ—ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਉਸੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ।

ਕੀ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੰਖੇਪ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇੱਕ ਆਇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕੇਤ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਵਿੱਤਰ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ ਦਾਊਦ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਇਸ ਸੋਗਮਈ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦੇਖੇਗਾ (2 ਸਮੂਏਲ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 23)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਮੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂਆਂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਆਪਣੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਇਆ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 12 ਤੋਂ 19)।

ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਇਹ ਆਸ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ਼ਿਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਹਵਾਲਾ-ਸੂਚੀ।

ਮਿਸਲਰ, ਚਕ, ਅਤੇ ਮਾਰਕ ਈਸਟਮੈਨ। 2013. ਏਲੀਅਨ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ: ਯੂਐਫਓ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਰਹੱਸ। ਕੋਰ ਡੀ'ਅਲੇਨ, ਇਡਾਹੋ: ਕੋਇਨੋਨੀਆ ਹਾਊਸ, ਪੰਨਾ 85–87।

ਸਟ੍ਰੋਂਗ, ਜੇਮਜ਼। 2004. ਸਟ੍ਰੋਂਗ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ-ਅਧਿਐਨ ਅਨੁਕ੍ਰਮਣਿਕਾ: ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਰਣ। ਸੰਪਾਦਕ: ਵਾਰਨ ਬੇਕਰ। ਚੈਟਨੂਗਾ, ਟੈਨੇਸੀ: ਏ.ਐਮ.ਜੀ. ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ।

ਥੋਮਸ, ਬ੍ਰਾਇਨ। 2016. “ਸਿਰਜਣਾ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰ: ਜਲ-ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ?” *ਕੰਮ ਅਤੇ ਤੱਥ*, ਜਨਵਰੀ, ਪੰਨਾ 20।

ਵਾਈਨ, ਡਬਲਯੂ. ਈ.। 1984. ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼। ਸੰਪਾਦਕ: ਜੌਨ ਆਰ. ਕੋਹਲੇਨਬਰਗਰ। ਮਿਨੀਐਪੋਲਿਸ, ਮਿਨੇਸੋਟਾ: ਬੈਥਨੀ ਹਾਊਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ।

ਵੈਬਸਟਰ ਦਾ ਨਵਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼। 1969. ਸਪ੍ਰਿੰਗਫੀਲਡ, ਮੈਸਾਚੂਸੇਟਸ: ਜੀ ਐਂਡ ਸੀ ਮੇਰੀਅਮ ਕੰਪਨੀ।

